

ОЛЕКСІЙ ЩУРОВ

Небіжка для ляльки

Олексій Щуров

Небіжка для ляльки

«Издательские решения»

Щуров О.

Небіжка для ляльки / О. Щуров — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-858358-2

Гейдвіг Блодгельвете, молода безробітна скульпторка-маргінал, раптом отримує місце дизайнерки ексклюзивних ляльок в таємничій Корпорації. Дівчина підписує контракт, не прочитавши, і запускає вир жахів та вбивств, пов'язаних з її минулим. Але що до цього, коли незабаром стартує грандіозна рекламна кампанія під керівництвом Ікола, таємничого менеджера, до якого ведуть усі шляхи?

ISBN 978-5-44-858358-2

© Щуров О.
© Издательские решения

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

49

Небіжка для ляльки

Олексій Щуров

*Дні стали хмурі, пустою – сад мій,
Цей крихкий світ – мій спокій навек,
Пристрасть замовкла, зник жар бажання,
Плаче босоніж хлопчик у мороці вічних ночей.
Звідсіль, звідсіль, звідсіль у час,
В мандри снів рушаємо ми
Звідсіль, звідсіль від турбот до дому нас
Кличе поклик на самоті.*

Nightwish. Away

© Олексій Щуров, 2018

ISBN 978-5-4485-8358-2

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Вона прийшла, та відкинула убік невеличку шкіряну сумочку, яку давно пора було порізати, та використати клаптики замість латок на крісло, що давно волато про забуту дірку та щоразу нагадувало про це сталевими пружинами. Проте сумка вже була нінащо нездатна – тільки милувати очі котів та собак на смітнику. «Коли ж це сталося? Мабуть в оскаженому натовпі, у підземці», – вирішила Гейдвіг. Вид у неї і справді був не з найкращих. Завтра треба сплачувати ренту за цю халупу, яку власник називає апартаментами. Які? Звичайний бедсіттер, де розміщується спальня, вітальня, кухня та робоча майстерня, захаращена уламками сухого гіпсу та глини. Різкий дзвінок телефона привів Гейдвіг до тями і вона, спотикаючись, дошкандибала до цього набридливого крячуна і взявши слухавку, була готова розбити цей апарат, але раптом вона заспокоїлася. «Так, я буду... Отже, де саме вечірка? Максе, мені треба з тобою поговорити, я зараз у скруті. В мене викрали останні гроші». Раптом голос зник і Гейдвіг почула ці довгі гудки. Отже, на вечірку вона піде. Пішки, бо ні на чому. Макс хоча і не вартий її довіри, проте зараз він останній порятунк.

«In this town we call home everybody hail to the Pumpkin-song», – Мерлін Менсон вереском оглушив Гейдвіг, коли вона увійшла до темного приміщення у штучному павутинні зі страхітливими тарантулами та загубилася у готичному натовпі, що святкувала Гелловін. Вона озиралася у пошуках Макса, і коли вона так його і не впізнала і вирішила йти, вона відчула терпкий цілунок на своїй шиї.

– Максе, це ти? – спитала вона і, не почувши відповіді, продовжила. – Нам треба поговорити, я казала по телефону про що. Є місце спокійніше?

Відповіді так і не було. Чоловік почав просувати її до виходу з клубу, і коли задуха приміщення залишилася позаду, він тихо відповів:

– Макс не зміг. Я замість нього. Ти, мабуть, Гейдвіг?

Вона кивнула.

– Так, ти навіжена, яку він мені описував, – продовжив він тоном оцінювача. – Саме така мені і потрібна. Ти знаєш, як створюють ляльок?

Звісно, Гейдвіг знала, як робити скульптури. Вони чимось подібні до людей та до їх маленьких копій – такі ж навіжені у середині.

– Ти хто? І чому Макс не прийшов? – злякалась вона. – Не наближайся, бо покличу копів.

– Макс розповідав про тебе, тобі нічого не загрожує. Я можу вирішити твої проблеми, якщо хочеш, – незнайомиць залишався у темряві, і від того його баритон звучав загадково і дещо лячно. – Кривдити я нікого не буду. Ти зараз поїдеш зі мною. Це стосується роботи, яку я хочу тобі запропонувати. Макс дав мені гарантії, що ти погодишся. Не станемо його засмучувати. Я тебе переконав?

– Так. І яка робота?

– Не на вулиці про це ж казати. Їдьмо до мене обговорити умови.

У примарному неоновому світлі Гейдвіг розгледіла перстень на пальці незнайомця – не дуже дорогий чи коштовний, з чорним прямокутним каменем, який було трохи зміщено праворуч. Коли він ворушив пальцями, відкриваючи двері авто, асиметрія цього персня вразила Гейдвіг: ліва частина була більш високою, ніж права, та нагадувала гілля дерева; щодо останньої, то її решітка була схожа на череп. Проте відмовлятися було запізно, і вона зайняла заднє сидіння. Чоловік сів за кермо; автівка швидко рушила по пагорбах нічного міста. На крутих поворотах у Гейдвіг перехоплювало подих, вона міцно хапалася за спинку крісла водія, та ледве не кричала від страху, бо кожного разу їй здавалося, що автівка має перевернутися, або врізатися у стовп чи дерево.

Десь хвилин за сорок вони так і кружляли по трасах та автобанам міста, поки за вікнами не запанувала цілковита темрява: вони покинули цивілізацію та мчали на повній швидкості прямо по дорозі до лісу, потім, звернувши з траси, авто поїхало навіпростець через хаші. Гейдвіг розуміла, що питати зараз недоречно, але їй було справді моторошно. Кінчики її пальців охолонули та стиснули спинку крісла, де був незнайомиць. У голові промайнула думка про маніяка, але раптом машина зупинилася.

– Ну що, тобі сподобалася поїдка? – поцікавився незнайомиць. – Макс казав, що ти не з полохливих, але зараз я, мабуть, роздумаю, мати з тобою справу. Ти мені шию ледве не роздрпала своїми нігтями.

Гейдвіг все ще сиділа, втиснувшись у крісло та дивлячись уперед. Тільки зараз вона почала розрізняти темний силует будинку, куди її привезли. Дім був, як на неї, величезним та нецікавим для неї з точки зору улюблених абстракцій, з якими вона мала справу. Звичайний старий класичний – таких ще багато збереглося. Все ж вона віднайшла сили, щоб відчинити двері та вийти з теплого салону до холодної ночі. Незнайомиць взяв її під лікоть та настирливо – куди поділася його спокуслива манера у клубі? – повів її до темної оселі. Проскрипів ключ у замку, і Гейдвіг була змушена вийти у темряву, де нічого не відчувалося. Загорілося тьмяне світло ламп у довгому коридорі, що відбивалося на персні чоловіка, але не було видно ані рис його обличчя, ані самої статури. Він мовчки повів Гейдвіг до її спальні нагорі, не даючи їй спотикнутися на сходах, і коли вона увійшла до спальні, він залишив її зі словами:

– Усі питання вирішимо завтра. Зараз лягай та спи. Май на увазі, що тобі вставати рано. Мені потрібна твоя свіжа голова, здатна прийняти те рішення у твоєму житті, яке змінить його докорінно.

Він залишив її одну у темряві. Вірніше було б сказати, що він розтанув у ній та нікуди не пішов. Намацавши ліжко, Гейдвіг лягла у нього не роздягаючись: невідомо, що може відбутися з нею посеред ночі, проте сон дуже швидко оволодів нею, і вона забула про невдалий день. Навіть марення до неї не йшли, був тільки морок невідомого життя, яке повинно розпочатися наступного дня у невідомому домі десь за лісом.

– Час прокидатися!!!!!! – заволав у неї над вухом динамік, так гучно, що в неї ледве не луснули барабанні перетинки. Гейдвіг скотилася з ліжка та боляче вдарилася об підлогу. «Нічого собі будильник», – подумала вона, повільно встаючи на ноги та оглядаючи кімнату, де нічого більш не було зокрема ліжка. Вікно було зафарбоване білим, білими були стини і стеля, немов кахлі у лікарні. Від усього цього у Гейдвіг по спині пробіг холод. Куди її все-таки

занесло і чи не черговий Максів дурний жарт? Її погляд зачепився за єдину кольорову пляму – аркуш червоного паперу з чорними друкованими літерами. Взявши його до рук, вона почала читати дрібний шрифт, який тяжко було розібрати на темному тлі.

«Якщо вважаєш, що потрапила до маніяка, то помиляєшся. Тут з тобою нічого не буде, у шухляді під ліжком пульт, за допомогою якого можна керувати кімнатою. За годину ти повинна мати бездоганний вигляд та спуститися до сніданку. Працедавець В.»

Тепер Гейдвіг нічого не розуміла. Вона виявилася зачиненою, навіть натяку на двері не було; ліжко було так сконструйовано, що у ньому не було навіть натяку на шухляди. Проте, нічого не залишалось, як діяти за вказівками у цибулці. Уважно дослідивши ліжко, вона знайшла під перилами щось на зразок відкидної полиці, за якою розмістився дистанційний пульт керування, схожий на телевізійний, проте замість звичних символів над кнопками були піктограми. Гейдвіг роздивилася їх і вирішила, що було б непогано прийняти душ.

Вона натиснула кнопку з відповідною піктограмою. Навпроти неї безшумно відїхали двері та автоматично увімкнулося м'яке галогенове світло. Ванна кімната була просторим приміщенням з ультрасучасним устаткуванням. Гейдвіг відкрила кран, щоб набрати води у ванну та налила у неї ароматичної олії – з першої пляшки, на яку впало око. Роздягнувшись, вона занурилася у теплу воду та ввімкнула гідромасаж. Вода розслабила її тіло. Відчуття змінювалися залежно від режиму клімат-контролю, з яким вона почала бавитися, немов маленька дівчинка, адже у апартаментах гарячої води могло не бути місяцями і доводилося або гріти її, або домовлятися з подругами.

Через півгодини ванну було відключено, і Гейдвіг було шкода, що це задоволення зайняло лише хвилин двадцять, не більше. Одягнувши свої речі – футболку та джинси, – вона знову повернулася до аркуша. Слова про бездоганний вигляд дещо збентежили її, бо вона ніколи у житті не носила вишуканих речей – тільки те, що вона могла собі дозволити купити або позичити на короткий час. Скориставшись пультом, вона знайшла велику шафу для одягу і її розчаруванню не було меж: усе, що вона побачила було старими за стилем сукнями, які нагадували ті розкішні, що одягають на дорогих порцелянових ляльок. І взагалі, бездоганність Гейдвіг розуміла по-своєму – сучасно, трошки епотажно, сексапільно. Тут нічого було обирати, але умови ставила не вона і довелося коритися вимогам Працедавця В. Нарешті, після тортур вибору, вона поглянула на себе у дзеркало – і ледве не знепритомніла. На неї дивилася величезна порцелянова лялька з намальованим обличчям, яку було одягнуто у рожевий кринолін та ще й не затягнуто корсет. Гейдвіг могла рухатися, а її відображення у дзеркалі було застиглим і без жодних емоцій на обличчі. Її охопив такий жах, що вона якомога скоріш зняла цей маскаррад та почала шукати щось більш привабливіше для себе. В неї не зникало відчуття, що та лялькова Гейдвіг спостерігає за нею з потойбіччя. Коли вона озирнулася, у дзеркалі вже нікого не було. Нарешті, з усього того мотлоху – усе у тій шафі чомусь було рожеве – вона надягла сукню у зелену клітину з великими манжетами. Вона була закритою та застібалася під горлом. Гейдвіг важко було дихати через те, що денім стягнув її тіло немов корсет, а замість відображення людини перед нею у дзеркалі стояла коричнева великоднева крільчиха у рожевому ковбойському наряді та високих чобітках з великим кошиком у лапах. Це вже було занадто! Над нею глумляться, мабуть ще й з допомогою прихованих камер спостерігають. Шафа почала закриватися, і їй нічого не залишалось, як вийти до кімнати у такому вигляді. Гейдвіг провела рукою по голові та зітхнула з полегшенням. Ні, то було тільки марення у дзеркалі. Вона залишилася собою.

Саме у той момент сплинув час, який їй було дано на підготовку. Безшумно відчинилися двері з кімнати і Гейдвіг була змушена залишити її. Вона навіть не встигла отямитися та подумати про можливі питання, як підлога повезла її по темному коридору. Повільний поворот за ріг і униз – проте Гейдвіг не встигла здивуватися, як опинилася в іншій кімнаті. Підлога зупинилася і дівчина увійшла. Напівтемрява була цілком природним явищем для цього

будинку, це вона вже помітила, але простір її вразив. Це була не кімната, а величезна зала, яка існує у музеях, або палацах. Більш того, нерозумінню Гейдвіг не було меж: яким би великим не був цей будинок, **ТАКЕ** приміщення *не могло* жодним чином **УТИСНУТИСЯ** у нього. Це суперечило усьому, що вона бачила у реальному житті, проте доводилося вірити власним очам. Гейдвіг повільно вирушила уперед та почала придивлятися до зали. Усе було у червоно-коричневих тонах. Важкі оксамитові штори не давали світлу проникнути у залу. Китайське різьбярство з чорного дерева прикрашало стіни, а світлі бежеві плями – меблі у стилі рококо – мали китчевий вигляд. Потроху очі Гейдвіг звикали до оточення і вона відмітила про себе, що власник будинку не обтяжує себе будь яким поняттям про стиль або самк: зала могла бути складом або крамницею антикваріату – ніяк не залом для вітань чи прийомів. Вона розгубилася і не знала чого чекати надалі, бо не знала, куди йти. Немов у відповідь на її думки пролунав голос, той самий баритон, що вона чула у ночі.

– Я проведу тебе до столу. Сподіваюсь тобі сніданок сподобається. Головне: не показуй жодного подиву з того що побачила чи почула. Навіть не думай видати себе рухом або виразом обличчя. Тут за усіма слідкують.

Гейдвіг хотіла багато про що розпитати, але останні слова змусили її змінити думку. Зараз не вона ставить умови, а невідомо хто. Доречи вона вже почала підозрювати, що Макс не має відношення до усього цього. Якби не його голос у слухавці, вона ніколи б не погодилася на цю пропозицію. Зараз вже нічого не можна було змінити, і вона мала діяти відповідно до вказівок незнайомця. Він узяв її за руку, проте з більшою пошаною, ніж уночі та повів її за собою. Гейдвіг вже помітила, що він намагався бути у тіні, щоб вона не розгледіла його зовнішність. Він йшов швидко, а вона намагалася йти якомога повільніше: відчувалося, що сукня так і прагне її розчавити, а чобітки, які клацали по підлозі, тиснули та натирали її ноги.

Зала здавалася нескінченною та порожньою. Нагромадження коштовних речей різних епох не робили її менш похмурою, і під тиском усього цього у Гейдвіг почалася задуха. Ніхто її не підхопив, тільки тягнули за собою, немов ляльку, а вона йшла уперед, немов під дією якогось наркотику. Перед її очима почало усе зливатися в одну червоно-коричневу масу, аж раптом на неї обрушилося таке яскраве світло, що їй довелося міцно стиснути очі. Коли Гейдвіг їх знову розкрила, вона опинилася в іншому оточенні. Ні, зала як була похмурою, такою і залишилася. Але дещо змінилося. По-перше, дівчина вже не стояла, а сиділа на дерев'яному стільці з високою спинкою. По-друге, вона буда за грубим столом, на якому нічого не було. І, по-третє, простір навколо було змінено: стіл знаходився на пласкій вершині кам'яної піраміди, над якою дув прохолодний вітерець. Далі Гейдвіг помітила ось що: на протилежному кінці столу височило чорне крісло, а зліва від неї був такий самий стілець, на якому сиділа вона сама. Нікого більше не було.

Минуло декілька хвилин, і Гейдвіг знову побачила, до якої міри оманлива зовнішність речей у цьому місці. Кришка столу розкрилася, та перевернулася. Замість дошок виявився мармур. Після того як знизу з'явилися сервовані таці з їжею на тарелях з саксонської порцеляни, половинки кришки зімкнулися. Таць було тільки дві, одна з них підїхала до Гейдвіг, а друга – до вільного стільця. На тарілці у Гейдвіг були два великі гарячі тости з сиром та кава з вершками, і вона не вагаючись, почала їсти. Це не нагадувало звичний для неї джанк, який вона споживала останні місяці тусуючись у різних генделиках або купуючи їжу з рук на вулиці. Від бажання з'їсти усе за одну мить стримувала сукня. Не встигла дівчина схопити тост руками та відкусити від нього величезний шматок, як сукня стисла її з усіх боків – так тісно, що вона була змушена виплюнути їжу на тарілку. Сукня ослабила свої тісні обійми тільки після того, як Гейдвіг узяла виделку та ніж і почала споживати тости маленькими нарізаними шматочками. Не краще вийшло із кавою. Вершки були у окремій посудині. Тремтячими пальцями Гейдвіг узяла її та пролила на сукню одну краплю. Від цього одяг, напевно, оскаженів, бо він раптом стиснув ту, що його носила, з такою силою, що Гейдвіг ледве не задихнулася. Сукня відпу-

стила її швидко. Після цього дівчині розхотілося вершків і вона повільно, пам'ятуючи досвід з тостами, допила каву.

– А ти починаєш робити успіхи, мені подобається, як це ти робиш. Цікаво за тобою спостерігати, – заговорив вже знайомий голос. – Я почав було думати, що твій працедавець помилився, коли обрав тебе за рекомендацією Макса, а зараз я вже маю іншу думку щодо тебе. Ти дійсно схожа на самицю кроля у сукні.

Він засміявся.

Гейдвіг не зрозуміла, яким чином з'явився він. Його звичка розчинятися у темряві вже не так дивувала її, як минулої ночі, проте як вона змогла побачити його, все є залишалася для неї загадкою, бо не було чути жодного кроку або звуку, з яким рухають стільці. Зараз вона бачила незнайомця перед собою і не розуміла, чого злякалася. Готувалася до зустрічі з чортом, а бачить перед собою звичайну людину, яка п'є каву та розбиває антикварну куліжанку об кам'яну кришку столу. Почувши про крільчиху, Гейдвіг різко встала, але була змушена впасти на стілець, бо сукня знову нагадала їй про своє існування.

– Навіщо ж так ображатися? – спокійно спитав чоловік. – Тебе навіть не цікавить, яку роботу тут тобі можуть запропонувати?

Гейдвіг трошки прийшла до тями після чергового катування сукнею. Її очі вже звикли до присмерку приміщення і вона перевела погляд на чоловіка. Високий, з довгим білявим волоссям, що падало на лоба, очі, кольору морської хвилі, прямий дещо довгий ніс, який надавав його обличчю шарму у поєднанні із здоровим скепсисом. Щодо одягу, так можна було б одягнутися для походу на пікнік, а не на ділову зустріч – звичайні темно-сині джинси, футболка хакі та кроси. І на додаток до цього – той перстень який вона бачила учора. Гейдвіг нічого вже не розуміла. У цидулці було сказано про бездоганний вигляд, але незнайомця це не стосувалося. Вона мала бути зразком для чогось або когось – і нікого більш немає, крім неї та того чоловіка. Вона вирішила спитати, де ж сам Працедавець В, коли помітила, що починає контролювати себе під впливом однієї думки про жакливу сукню. Тому питання залишилося незадалим.

Тим часом чоловік дістав течку і продивився в ній якісь папери. Нарешті він дістав один з них і разом із ручкою простягнув Гейдвіг. Вона змогла прочитати його, бо літери було надруковано люмінесцентною фарбою.

«Я, ..., місяць, ... рік народження надаю це письмове зобов'язання не розголошувати усе почуте і побачене мною без особистої згоди пана В., який є моїм працедавцем. Якщо я порушу – з умислом чи за його відсутності, та у будь якій формі – відповідний договір, я відповідатиму особисто перед моїм роботодавцем за цей інцидент, і він матиме усі повноваження до вживання будь-яких санкцій щодо усунення перешкод, що заважають його успішності».

Гейдвіг нічого не зрозуміла. Вона ще й ще перечитувала документ, здавалося, вона була шокована прочитаним. Вона здивовано поглянула на незнайомця. Він спокійно дивився на неї.

– Я це повинна підписати? – спитала вона.

– Так, бо якщо не буде підпису не буде і відомостей про нову роботу, не кажучи вже й про саме твоє влаштування, а далі – в тебе невеликий вибір, сама розумієш.

Дійсно, Гейдвіг розуміла. Грошей катма, з апартаментів завтра виженуть, йти нікуди. Макс не Макс яка їй різниця, що буде потім. Вона не вагаючись поставила на папірці свій підпис та повернула його незнайомцю. Він лагідно до неї посміхнувся і продовжив:

– Зовсім інша справа. Чомусь я знав, що саме ти погодишся. Твоє ім'я, Гейдвіг, мені знайоме від Макса. Про тебе мені відоме усе, але я дещо хочу почути від тебе, бо це прискорить справу. Я ж назвусь, коли сам вважатиму за потрібне. Отже, тебе відрахували з факультету мистецтв, можна поцікавитися за що?

– Нагримала на тупого діда, який вважає себе академіком та експертом. Йому не подобалися мої випускні витвори, маразматик помішан на думці, що сучасний автор мертвий і не має

власної думки. Сказав, що мої скульптури – несмак та профанація естетизму. Він ще ректором виявився. Усі у нього як миші бігали. Мене не відрахували, я випустилася, а от диплому так і не отримала. Якщо тут пита...

– Ті фрагменти картону, паперу та пластику нікому не потрібні, – заперечив незнайомець. – Вони у твоєму житті щось вирішили?

– Ні.

– Тоді чому перейматися з цього питання. Нам вони також непотрібні, бо більшість тих, хто сидить на кафедрах або настільки зашорені своїми великими питаннями, що не бачать життя, або перетворилися на творчих імпотентів. Ти сама бажала б для себе такої збоченої долі?

Гейдвіг похитнула головою.

– Саме з цього порозуміємося швидко. Тепер скажи, що для тебе створювати щось або когось? – у його очах промайнули бешкетливі вогники.

– Я реалізую себе, – розгублено відповіла вона.

– У якості кого? Митця? Творця? Жінки?

– Я зовсім спантеличена... Мабуть... Усіх.

– Якщо ти така розумна, то чому досі жебракуєш? Чому не продаси жодної скульптури?

– На агентів та виставки потрібні кошти, а в мене їх нема, – відповіла Гейдвіг. – Тут усе повинно розкручуватися, ви ж самі розумієте.

Чомусь вона вирішила називати того чоловіка на ви, хоча до цієї миті вона так мало до кого зверталася.

– І ми тебе розкрутимо так, що сама не помітиш, як зробишся відомою, – відповів чоловік. – Тобі тільки треба виконувати наші вимоги. Крок ліворуч чи праворуч – вважай розстріл. З правилами згодна? Вони не занадто обтяжливі і їх небагато. Твої усної домовленості буде достатньо.

– Згодна.

– Я натякав тобі, що матимеш робити. Зараз розповім більш докладно. Ти будеш лялькаркою. Майструватимеш ляльок, ми будемо їх продавати, а ти заробиш багато-багато паперу та цифрових одиниць, які звичайно називають грошима. Є одне але: ти маєш суворо дотримуватися наших технологій, якщо відступиш хоч на крок, наслідки для тебе можуть стати м'яко кажучи фатальними. Я не залякую. Попереджаю. Товар, до якого ти матимеш відношення, дуже коштовний. Це не попса і не класика. Це ексклюзивні речі, на яких буде твоє тавро поряд з трендом компанії. Цікаво?

– А як називається компанія? – поцікавилася Гейдвіг, і сукня знову нагадала їй про себе.

– Компанія не відома у широких колах, – заспокоїв її чоловік. – Проте її послуги користуються попитом серед впливових осіб цього світу. Тому її назва тобі нічого не скаже. Напряму, яким ти займатимешся, на відміну від усіх – не тільки елітарний, а ще й спрямований водночас і на масового покупця. Того, який зможе заплатити.

Гейдвіг тільки кивнула у відповідь. Існування, яке вона зараз вела, дуже їй набридло. Хотілося більшого. Дивно, але вона почала розуміти, що незважаючи на усі незрозумілі речі навколо неї, – вони і складають ту одну велику приємну несподіванку.

– Я приймаю усі умови, якими би вони не були. Дайте мені контракт і я його підпишу, – ще більш несподівано для себе відповіла вона. – Як вас звуть?

Чоловік посміхнувся і передав їй теку з паперами.

– Звати мене можеш Ікол, все рівно моє ім'я тобі нічого не скаже.

Гейдвіг навіть не перебирала документи, які їй подали. Вона відшукала останній аркуш, де треба було поставити підпис, надряпала ручкою величезну закарлюку та повернула теку Іколу. Той ще раз привітно посміхнувся їй, підійшов та невідомо звідки у нього у руці опинилася чорна троянда, яку він подарував Гейдвіг.

– Ти не дуже квапилася з прийняттям рішення, але прийми мої поздоровлення, бо ти зробила вірний вибір. З цієї хвилини ти одна із багатьох співробітників корпорації. Фанфари грати не будуть, проте це слід відсвяткувати. Як ідея до вечірньої поїздки...

– У нічний клуб?

– Ні, у дорогий ресторан, забудь про ці дурні заклади, моя пташечко, забудь. Твій статус змінився докорінно. Таким, як ти, нічні клуби не личать.

Гейдвіг майже не розкрила рота від подиву. Вона і ресторан, та ще дорогий, як пообіцяв Ікол. В неї дійсно є, що святкувати. Раптом вона дещо згадала: ніч вона провела тут, а де зустріне наступною? Ікол немов прочитав її думки:

– Зараз заїдемо до твоїх апартаментів, заберемо усе необхідне, а той мотлох, який ти називаєш одягом, можеш залишити там. Більш він тобі непотрібен. Поки користуйся тим, у чому приїхала сюди, сукня тебе відпустить. Закарбуй зараз одне: у чому ти будеш ходити вибираєш ти, але якщо ти не відповідатимеш корпоративному духу, вибір за тебе робитиму я, або інші менеджери під моїм керівництвом. За те, що була слухняною, я тобі щось подарую.

Він наблизився до Гейдвіг та палкий пристрасний цілунок облік їй шию. Звісно, в неї були статтеві стосунки, проте такої суміші радощі, поваги, пристрасті і навіть біті вона ніколи не відчувала. Її божевілля було миттєвим, солодким, розслаблюючим... Вона сподівалася, що він цілуватиме її і цілуватиме, доводячи до справжнього збудження, однак цього не відбулося. Ікол взяв її за руку. Вони прямували назад до її кімнати, але відчуття Гейдвіг були дивними: вона йшла, немов не торкаючись ногами підлоги, немов пливучи у повітрі, в його обіймах. Перед її очами усе злилося, як минулого разу, і минулося так раптово, як і цілунок.

Ікол залишив її у тій самій кімнаті, де вона відпочивала. Швидко переодягшись, Гейдвіг була готова. Ікол якимось дивним чином відчував, що вона робить, як і коли, бо він зайшов до неї одразу, як вона одягнула черевики.

Був похмурий день листопада, навіть почав йти сніг. Гейдвіг уперше при світлі дня побачила будинок. Уночі він здавався їй величезним, а насправді не мав нічого особливого – стандартна цегляна сучасна будівля, навіть без якихось химерних стилізованих вивертів. В очах Гейдвіг виникло питання, проте Ікол його не побачив. Вони сіли до авта і рушили до міста.

В апартаментах, як і думала Гейдвіг, на неї вже чекали. Двері було відчинено, а з кімнати лунав вереск господарки. Квартирантка несміливо зайшла до квартири, бо знала що зустріч з Гармидершею, як вона називала орендаторку, була неминучою. Почувши, що хтось зайшов Гармидерша озирнулася. Сказати, що то була величезна бабенція – не сказати про неї нічого. Її вигляд мав нагадувати: я хазяйка, ти – лайно. Коротка руда перука під каре їй не пасувала, вона навіть ледве трималася на її голові; очі були підфарбовані фіолетовим, а на губах розмазано яскраво-червону помаду. Усе було б нічого, але на додачу обвислий жир щік та шиї вкривав товстий шар пудри, яка обсипалася, при кожному русі немов борошно. На зап'ястках, які морщило від складок набряклого підшкірного жиру майже не було помітно дешевих пластмасових браслетів, а джинсовий комбінезон разом з брудним пуховим кардиганом робив Гармидершу ще більш огрядною, ніж вона була насправді.

– Ну, що, маєш сказати, курво? – лагідним голосом вона звернулася до Гейдвіг. – В мене грошей на віскі катма, а вона десь швендяє та платити за мої апартаменти не хоче. Нема – катись звідсіля, я іншим здаватиму, більш грошовитим.

– Я тільки прийшла сюди дещо забрати, – відповіла Гейдвіг, намагаючись промовити це впевненим голосом, – і мене тут вже не буде. Я залишаю цей гадючник.

У Гармидерши очі на лоба повилазили від такої відповіді.

– Ти маєш заплатити за місяць наперед, емібіцилко, – знову вилаялася вона. – І мені вирішувати, що ти візьмеш, що ні. Твої лахи я продам, щось закалимлю, а що мені робити з

твоїми дебільними каменюками, га? Куди я їх подіну? Засрала мені апартаменти, а потім ноги до рук – і вшиватися?

Гейдвіг нічого не відповіла. Вона попрямувала до вікна схопила теку з ескізами і попрямувала до виходу, але Гармидерша загородила їй дорогу своєю купюю жиру.

– Гроші давай, потім – геть! – крикнула вона.

Відповідь Гейдвіг була швидкою. Вона ухопила невеличкий уламок гіпсу і жбурнула у Гармидершу. Великожирне тіло не було пошкоджено, але мадам втратила те, що цінувала навіть більше за пляшку – свою руду окрасу. Відчувши холод на абсолютно голому черепі, Гармидерша несамовито заводала та впала непритомною, немов слон перед маленькою сірою мишею. Гейдвіг не стала втрачати час і покинула такі ненависні їй апартаменти, щоб більш ніколи до них не повертатися.

Притискаючи до грудей дорогу для неї течку, Гейдвіг сіла до автівки, де на неї чекав Ікол.

– Це все? – поцікавився він, огледівши брудну течку.

– Так, може знадобитися в роботі, – відповіла Гейдвіг. – А я зробила, як ти мені порадив, коли ми їхали до міста. Жбурнула в Гармидершу каменюкою.

– Хоч не вбила?

– Динозавриху такий шматок точно не вб'є, – посміхнулася Гейдвіг. – Вона виявилася зовсім лисою, уявляєш?

Ікол завів автівку. На мить Гейдвіг здалося, що у нього немає нігтів, немов їх було вирвано на усіх пальцях. Проте вона втомилася від сутички з Гармидершею і вирішила, що їй це ввижається. За секунду вона впевнилася у тому, що це було тільки її марення. Нігті у Ікола дійсно були на місцях – усі до одного.

Поки автівка неслася по місту, Гейдвіг приходила до тями. Зараз її вже не жахала шалена швидкість, вона починала їй подобатися. «Треба буде купити байк та навчитися на ньому їздити, – вирішила вона. – Неодмінно „Харлей“. „Ямаха“ – у найгіршому випадку».

– Краще одразу «Харлей», бо ти не настільки багата, щоб купувати дешеве, – почула вона голос Ікола і вирішила ні про що не думати: вона вже помітила, як вміло він може вгадувати її думки. Вона відкинулася на перила крісла і розслабилася під «Money, Money, Money». «АВВА» вона вважала старим та нестильним гуртом, але зараз чомусь він звучав в унісон її думкам та фантазіям. Гроші, гроші, гроші, багацько грошей. Ну, може, й слава як дизайнера, всесвітньо відомого, неодмінно відомого. Інакшого і не треба. До дідька злидні! Усе, що відбувається з нею, це насправді, а не аббин сон. Немов у лотерею виграла. Звісно, не нудьгуватиме, робота буде, але й грошей чимало. Може, поступово, вона вийде заміж. Так, обов'язково, за чоловіка, який буде схожим на Ікола, тільки без цієї дурнуватої телепатії...

Швидкість знизилася повільно. Авто заїхало на парковку одного з торгівельних центрів, які звичайно розміщують за містом. Гейдвіг вийшла з авта і разом з Іколом попрямувала до ліфта.

Гамір величезної країни, що носить ім'я торгівельний центр оглушив її, а натовп, курсуючий від магазину до магазину, видався їй божевільним, проте через секунду вона стала його частиною та завертілася у цьому вирі людей, скла і світла. Їх божевілля стало її божевіллям, їх безтурботливість – її безтурботливістю, їх сяючи очі при отримванні нових покупок – її очима. Але впасти до стану невиліковного шопоголізму їй не давав Ікол. Він мав на меті один магазин, до якого прямував разом з Гейдвіг, не дозволяючи їй піддатися загальній ейфорії.

Хоча цей магазин був непомітним через яскраві та заманливі вітрини сусідніх butikів, не мав вивіски над входом і навіть двері до нього були звичайними пластиковими, немов до квартири, Ікол впевнено попрямував вниз по сходах. Гейдвіг йшла за ним, сподіваючись, що не побачить там іншу Гармидершу, що було б цілком вірогідним за теперішніх умов.

Звісно, цього не сталося. Навпаки, невеличке приміщення, на відміну від великої зали лісового будинку, промовисто свідчило про стиль і смак його власників. Стіни було оздоблено плиткою з червоного дерева, покритого темним лаком, шпалери були не паперовими або водними – справжній шовк з ручним розписом під дрібний ненав'язливий малюнок польових квітів, на стінах містилися газові лампи, які можна було побачити тільки десь у музеї. Доповнив загальну атмосферу звук музичної скриньки, яка тихо виводила мелодію без слів на кшталт: «Маскарад, паперових лиць парад, маскарад, заховай ти обличчя, бо впізнають...» Ікол, не чекаючи поки хтось вийде до них, підійшов до стійки та вдарив по дзвонику – такими можуть викликати швейцарів або адміністраторів готелів. Різкий звук дисонував з мелодією скриньки, але він мав наслідки. Бокові двері повільно відчинилися і в передпокій повільно вплило довге шелестяче плаття – це перше, що тоді запам'ятала Гейдвіг – кінця ще позаминулого століття. Вона посміхнулася. Плаття заворушилося та попрямувало до неї, і дівчина побачила: на неї уважно та зацікавлено дивитися усміхнена біла венеціанська маска з прорізами для очей. Маска трохи почекала, справляючи на гостю певний ефект, і потім тихо звернулася до Ікола. Її голос нагадував тихий шелест паперу.

– Ти не міг знайти когось менш обділеним смаком та більш елегантнішу? Я не знаю, чим тут можна зарадити. *C'est terrible, mon cher ami. C'est terrible*¹. I have been watching her for all the time you have been here and I should say that nothing will fit her. She is a total freak².

– The beast is to be turned into a beauty according to plan, – тихо відповів Ікол. – You do know why. She mustn't understand us and guess our designs.³

Маска полегшено зітхнула у відповідь, бо відчувала: дівчина знала усе, що їй потрібно було знати. Отже, вона знову підпливла до Гейдвіг та ще раз спрямувала на неї чорноту своїх очей. У тіні неможливо було розгледіти їх колір.

– Що ми бажаємо, моя лялечко? Бути гарною, щоб причаровувати чоловіків, або пристрасною, щоб надихати на спокусу та божевілья? Бути холодною, крижаною, щоб перетворювати усіх на твоїх слуг, або романтичною та чарівною, щоб дарувати натхнення та бути коханою? – лагідно прошелестіла вона. – Тут, у салоні мадам Дізгайз, ти зможеш знайти та обрати те, що тобі так потрібно: вишуканість, елегантність, чарівність. Це моє кредо, і я втілюю його у життя. То ж який твій вибір?

Гейдвіг нічого не розуміла. Вимова мадам Дізгайз шелестіла та навіювала на неї сон, проте голос Ікола не дав дівчині заснути.

– Цілком оновити гардероб молодій пані. У вас є усе, що може нам знадобитися.

Маска нічого не відповіла, тільки подала знак Гейдвіг йти за нею до наступної кімнати. Ікол залишився сам у кріслі, роздивляючись передпокій салону, немов бачив його вперше.

Ще декілька сходів донизу – і Гейдвіг опинилася в іншому світі, у буквальному сенсі цього слова. Кімнату було освітлено багатьма канделябрів, від світла яких тіні метушилися по усьому простору, зливаючись з манекенами та одягом, що висів на них. На відміну від плаття мадам Дізгайз, усі вироби її салону були сучасними, і Гейдвіг по-справжньому відчула жах: усі ці сукні – темні, яскраві, короткі, довгі, без рукавів або з рукавами, з вирізами, або без – було пошито заради однієї мети: підкреслити, що людина є їх невід'ємним додатком, якщо не власністю. Мадам Дізгайз, напевно, помітила, що відчула її клієнтка, та знову прошелестіла у відповідь:

¹ Це жахливо, мій любий друже. Жахливо. – Франц.

² Я спостерігаю за нею увесь час, що ви тут блукали, і мушу сказати, що цій ніщо не пасуватиме до фігури. Вона – справжня потвора. – Англ.

³ Звіра треба перетворити на красуню, за планом. Ти знаєш, чому. Вона має не зрозуміти та не здогадатися про наші задуми. – Англ.

– Я відчуваю ваш стан, тому не треба соромитися висловити свої думки. Зараз перед вами ті моделі, що виставляються на закритих показах для тих, хто не розуміє справжню цінність та мету мистецтва. Ви справді бажаєте, щоб сукня не володіла вами, а ви – нею?

Гейдвіг стверджувально кивнула у відповідь.

– Тоді, – продовжила власниця салону, – я покажу вам щось інше. Це справді пасуватиме вам, тільки забажайте цього.

Вона натиснула на одну з дерев'яних панелей і дизайнерський жах від'їхав на задній план. Замість нього з'явилися нові манекени, з сучасним вечірнім та діловим одягом. Гейдвіг уважно роздивлялася сукні та костюми, проте при такому освітленні вона не могла уявити, як вона зможе виглядати у них. Маска поглянула на неї.

– Сміливіше, підходьте до одягу та вибирайте собі, що впаде у око. Довіртеся відчуттям та інстинктам, не розмірковуюйте довго, бо розум не завжди гарний порадник, – лагідно відповіла майстриня.

Гейдвіг повільно наблизилася до того одягу. Одразу ж їй сподобалася проста відкрита світло-зелена сукня, колір якої при зміні освітлювання поступово перетворювався на морський. Інші сукні також вражали простотою і водночас вишуканістю крою та кольорової гами – жодної темної плями або буденності, яку Гейдвіг ненавиділа усіма фібрами. До того ж, майже усі вони були багатофункціональними. Мадам Дізгайз, мабуть, у глибині душі святкувала перемогу, але не показувала цього навіть ледве помітним рухом.

– Я би усе це придбала, – сказала нарешті Гейдвіг, – проте не маю за що.

– Усе сплачено корпорацією, – прошелестіла маска. – Якщо ваша ласка, ми пройдемо до приміркової, бо не усі з цих суконь пасуватимуть до кольору очей або до фігури.

Проте виявилося, що усі сукні, які Гейдвіг обрала, були ідеальними, і зараз дівчину неможливо було відтягти від дзеркала, біля якого вона могла б зараз стояти годинами та милуватися новим придбанням. Нарешті на ній залишилося плаття абрикосового кольору зі світло-коричневими смугами. До нього додавалися темно-коричневі черевики на підборах та сумочка на жовтому ланцюжку. Маска тільки похитала головою.

– Волосся дуже закоротко підстрижено. Його треба відростити до плечей, можна нижче. Тоді ви будете виглядати по-справжньому жіночо, а не дешевою пластмасовою лялькою у вишуканому наряді. Зараз можу відрекомендувати вам ось цей набір.

Мадам Дізгайз прошелестіла до шафи та дістала з полиці декілька манекенів з перуками. Гейдвіг кинула на них погляд, сповнений нерозуміння.

– Треба одягти, треба примірити, моя мила, – знову шелестів голос мадам. Здавалося, що розмовляє не людина, а шелест сухого листа або паперу. – Жіночність іноді потребує деяких втручань зовні. Корисних, але безболісних та нешкідливих.

Вона натягнула на голову Гейдвіг першу ліпшу перуку з довгим волоссям, яка вмить перетворила дівчину на молоду витончену спокусницю. Гейдвіг навіть сама здивувалася такій зміні та засумнівалася, чи вона справді бачить у дзеркалі себе.

– Чи подобається ви собі? – нарешті поцікавилася мадам Дізгайз.

– Так. Навіть дуже.

– Це найголовніше. Якщо ви подобається та любите себе, тоді ви зможете сподобатися і спокусити інших виконувати ваші примхи. Зараз усе залежатиме від того, як ви пройдете декілька останніх випробувань на сьогодні. А зараз я проведу вас назад до вітальні. Там на вас вже зачеркалися.

Ікол навіть не помітив їх появи. Він захопився підспівуванням музичній скриньці і не розчув шелесту плаття мадам Дізгайз, який неможливо було сплутати з іншими звуками. Коли його звук нагадав про пожмакану газету яку здалеку кидають до порожнього кошику, Ікол розкрив очі та із подивом почав розглядати ту, що прийшла разом з власницею салону.

– Сонце увійшло до нашої печери, – просвистів він. – Як би я хотів бути жінкою, обрав би саме таку шкіру, щоб лякати птах.

– Ви йому сподобалися, – маска прошепотіла на вухо Гейдвіг, яка не зрозуміла його слів та готова була видряпати цьому жевжику очі. – Скажіть що-небудь у відповідь.

– Іноді краще лякати птах, ніж бути ними з'їденою, – випалила Гейдвіг у відповідь.

Ікол посміхнувся.

– Вважаємо, – підбив він підсумок, – перший іспит складено. Другий іспит чекає на тебе увечері. Зараз поїдемо назад до дому. Треба дещо підготувати до цього заходу.

– Одяг вже у багажнику вашої автівки. Щодо модельного комплекту, його надішлють за два дні за вказаною адресою, – додала мадам Дізгайз. – Усе, як зазначено у контракті – не більш і не менш. Рада буду бачити вас знову у своєму салоні як одних з постійних клієнтів.

Цією фразою вона хотіла сказати, що вона більш нічим не може прислужитися. Ікол посміхнувся масці у відповідь, а Гейдвіг не встигла отямитися, як у бокових дверях зник шлейф плаття мадам Дізгайз.

Після напівтемряви салону світло центру здавалося сліпучим, і Гейдвіг майже втратила відчуття простору, якби не її супутник. Гамір навколо починав роздратовувати і вона звернулася до Ікола:

– Я втомилася. Ми поїдемо назад до лісу?

Він кивнув їй у відповідь, і пара поїхала ліфтом до парковки. Ікол відчинив багажник і вдоволено посміхнувся, побачивши велику кількість чорних пластикових пакунків з фірмовою емблемою салону – білою посміхненою венеціанською маскою. Гейдвіг схопила його за руку.

– Почекай, це треба повернути. Ми ж не розраховалися за одяг.

– Це не повинно тебе турбувати, – спокійно відповів Ікол. – Як тільки ти усе підписала, відомості про тебе надійшли, куди потрібно, і кошти перерахували на ім'я Disguise Ltd. Такою жінкою не можна не захоплюватися, така кар'єра у такому молодому віці і такі обставини...

– А що з нею трапилося? – поцікавилася Гейдвіг. – Вона, мабуть, стара-старезна бабця, яка нагадує мастодонта з допотоп...

Ікол вперше з люттю поглянув на дівчину. Вона зжалася у салоні авта, немов налякана пташка перед яструбом, що забажав її з'їсти. Але Ікол вгамувався швидко і сів за кермо. Автівка завелася та знову помчала до лісу через місто – іншим шляхом.

– Мадам Дізгайз – це тільки назва, прізвисько, бренд. Не існує такої людини, – холодно розпочав він через деякий час. – Можна сказати вона сама себе відродила. Розумієш, коли ти молода після катастрофи і тебе ледве зібрали по шматках, на які ще потрапила кислота, ти станеш мимоволі іншою. Ця жінка трохи старше за тебе, а вже носить маску та приховує своє обличчя. Рукавички помітила? Так ось, на руках у неї не вистачає пальців. І усе, що ти могла побачити у салоні, вона шие одна. Їй стало сили розпочати нове життя. Тому вона варта більшої поваги, ніж така шмарля, як ти.

Гейдвіг вжалася у крісло. До будинку доїхали у повній тиші. Навколо шумів ліс, вітер розгойдував сосни, повітря ставало вологим, напевно до дощу. Гейдвіг покинула автівку і вона разом із Іколом понесла купу пакунків до своєї кімнати. Розвісивши сукні у шафі, Гейдвіг почала придивлятися до них і потім у розпачі сіла на ліжко. Настрій було зіпсовано, а сьогодні ще й ресторан. Обирати принадливий одяг не хотілося, і раптом у її голові пронісся тихий шелест мадам Дізгайз: «Усе залежатиме від того, як ви пройдете декілька останніх випробувань на сьогодні». Отже, день не думав закінчуватися, останні, найважливіші події залишилися на вечір. І раптом Гейдвіг зрозуміла: похід до ресторану – не дарунок від невідомої корпорації, а перевірка на вошивість. І різка зміна настрою Ікола – теж. Напевно, він вигадав усю ту розповідь про кравчиню, щоб змусити Гейдвіг не задавати необачні питання. Що ж, заради нового життя вона пройде її, щоб довести, по-перше, собі, що вона варта більшого, бо в голові в неї є клепка, а не тирса, як у ляльки.

Гейдвіг була вже готова до виходу у світ. Вона роздивлялася себе у дзеркало і відкривала саму себе для себе. Одяг від мадам Дізгайз перетворив знищив суміш панк-хіпі-емо, замінивши її на іншу – вишуканість плюс спокуса. Оголені плечі були немов вирізані зі слонової кістки, і тон сукні це підкреслював досконально. Мабуть, вони усі були хамелеонами, бо Гейдвіг пам'ятала, що не вибирала жодної темного кольору – і ось зараз вона одягнута у насичений вишневий, що так пасував до її карих очей та короткої стрижки, на її обличчі – макіяж, не крикливий, а саме такий, що підкреслював її зовнішню миловидність... «А нічого я виглядаю, сексі», – подумала Гейдвіг. – «Чи могла я мріяти про усе це. Стоп. Важливо зараз нічого не втратити. Я повинна сподобатися Іколу, причарувати його і тоді я зможу мати усе, що забажаю. Звісно не одразу, проте, саме його я хочу. І навіть я зможу зайняти вищий піст у цій компанії. Хоча він тут задніх не пасе, я варта більшого», – вона роздивлялася себе у дзеркало з усіх боків, і не могла все ще повірити: ранок наснився їй, а зараз вона поринула у реальність, про яку ніколи більш не жалкуватиме.

Вона посміхнулася своєму відображенню і спитала у голос:

– Ну що, друга я, ти вже не перетворилася на крільчиху?

І ще раз посміхнулася, бо бачила у дзеркалі тільки себе справжню, без жодних химерних перевтілень. Вона ще раз посміхнулася до себе і, почувши об'яву з динаміка, що їй пропонується спуститися до автівки, полегшено зітхнула. Зараз має початися найголовніша вистава її життя, фінал якої один – або пані, або пропала. Вона сіла в автівку, ту ж саму, яка увесь цей час возила її цю добу, але нікого не було. Поступово у неї уривався терпець. Вже було темно, щоб їхати до міста, до того ж, як і було сказано в об'яві, вона не повинна була одягати щось зайве поверх сукні, і зараз її живцем їв майже грудневий холод, який іноді приходить у листопаді. Гейдвіг просиділа здригаючись від холоду майже півгодини, і коли їй набридло, вона відчинила двері і потрапила ногою у калюжу під крихким шаром льоду. У черевик набралася вода і Гейдвіг не стрималася від лайки: підбор було зламано, замшу було пошкоджено водою, і нога перетворилася на дерев'яну від морозу.

І тут Гейдвіг немов вогнем обпалило: усі її плани до біса! Вона завалила випробування. Звісно, зараз до неї вже ніхто не підійде, а якщо і підійде, то зі звісткою, що контракт розірвано і вона може забиратися геть. Лють і несамовитість охопили її, і вона вже була готова прямувати до дому, зачинитися у спальні та вимагати гідного з нею поводження, коли раптом поряд з нею – невідомо як – з'явився Ікол. Вона відчула цього появу, хоча не бачила. Вона чула, як хтось інший сів на місце водія і завів авто. Знову їхали у ніч. Під час поїздки Гейдвіг не вимовила ані слова. Їй вже було байдуже щодо роботи і щодо ресторану. Вона ненавиділа Ікола у той момент усією душею, прагнула, що автівка врізалася у дерево або стовп, щоб тільки вона залишилася живою, щоб потім самій, без втручання сторонніх незнайомців або друзів будувати своє життя.

Ікол нахилився, зняв її черевик і відламав підбора.

– Так буде набагато ліпше, – почула від нього Гейдвіг. – Ти правильно зрозуміла суть поїздки, кмітлива. Вважай, що зараз відбувається така мить, коли маєш вчитися поєднувати приємне з корисним, інакше тебе просто зжере життя і ти ніколи не навчишся посміхатися йому.

Гейдвіг нічого не відповіла. Вона була роздратована і не бажала ні з ким розмовляти. Нога ще не відійшла від холоду. До того ж в дівчини почалася нежить. Вона голосно чихнула, і її шмарклі прикрасили сукню липким павутинням. Не вистачало тільки гірлянди з необережних мух, бо Ікол вищирився, немов зголоднілий павук, а може, Гейдвіг це знову привиділося?

Автівка зупинилася біля будівлі з високими сходами. «La Loup Blanc» було написано на хитаючійся вивісці, на якій було зображено білого вовка зі шматом червоного м'яса у пащі. Гейдвіг відчинила двері і сама покинула автівку, не чекаючи, коли до неї наблизиться Ікол, щоб допомогти їй. Вона хотіла піти у інший бік і послати усе до біса, але Ікол міцно стиснув її руку.

– Ти підеш до ресторану у такому вигляді. Так хоче працедавець В і не мені змінювати його рішення.

– Начхати мені на нього, хай йому трясця! Мене ще ніхто так не опускав.

Ікол посміхнувся.

– Твої емоції – це пусті слова. Я бачу, що у тебе на думці. Гарні задуми. Я би і сам був не проти закрутити з тобою. Чого дивуєшся? Ти вже повинна була здогадатися, що корпорація особлива, і її співробітники – також. До речі, не розповіси мені, як ти будеш намагатися причарувати мене? Дай-но подумаю: щось з дешевого стриптизу? Не мій рівень і смак. Я прагну чогось набагато розбещенішого, ти мене ще не знаєш. Доречи, можу тобі запропонувати невеличку змову, але краще це зробити у ресторані за келихом вина. Ще мені сподобалася твоя впевненість. Ти так легко підписала папери, навіть не прочитала, про що там йдеться.

Гейдвіг відчула себе повною дурепою. Звісно, як вона могла забути про ці химерні виверти! Він знає усе. Але щось підказувало їй: не викаже. «Якщо буде змова, я прийму у ній участь», – вирішила вона. А уголос відповіла:

– Пробачте, я зовсім забула про вашу здатність. Ви переконали мене, і хоча я виглядаєтиму, як намахана, я прийму пропозицію і піду до ресторану. Ви, Коле, обіцяли мені свято, тож я хочу свята. І воно обов'язково відбудеться – з шмарклями чи без них.

Ікол знову лагідно посміхнувся до неї. В його очах промайнули бісики. Він подав руку Гейдвіг, і вони, немов нічого не трапилося, піднялися по сходах і увійшли до ресторану. Біля входу на них вже чекала хостес у білій вечірній сукні. На обличчі у неї була маска білої вовчиці, на оголених плечах – біле хутро. Її пронизливі очі критично зупинилися на вбранні супутниці Ікола, проте вона нічого не сказала, тільки привітно посміхнулася, показуючи маленькі, але гострі зуби. Мовчки вона провела пару до замовленого столику, на якому височила скляна ваза з фруктами, що нагадувала перевернутий низом догори дамський капелюх. Цікавеним виявилось те, яким чином фрукти було розташовано: в уяві могло здатися, що перед тобою поклали чийсь голови.

Зала була порожньою. Гейдвіг дивилася на Ікола і не впізнавала. Він виявився блідішим, ніж здався, його довге волосся злотом падало на чорний оксамит, а сині очі прискіпливо дивилися на неї. Врешті-решт, Гейдвіг не могла з легкістю розслабитися, бо вона чекала чергової дрібної прикраси на цю ніч. Подали меню – дві червоні течки з білим вовком. Відкривши його та бігло переглянувши його карти, Гейдвіг відмітила, що усі назви були так чи інакше пов'язані з цим хижаком: нарізки «Радощі вовка», «Язык de loupus», «Суп з вовчих нирок», «Ягня для хижака», коктейль «Вовча кров»... І це був тільки малий перелік з тих багатьох назв, що вона встигла спіймати оком. Ікол вже обрав для себе стейк «Конина у шлунку вервольфа» під соусом робер та червоне сухе вино «Перевертень Альп». Гейдвіг швидко замовила коктейль та ягня.

Фішкою закладу був «вовчий стиль», бо посуд також мав елементи у вигляді частин того звіра. Доречи, кухня тут була витонченою, незважаючи на назви у картах, а офіціанти, які підносили їжу рухалися безшумно, немов примари, які не могли нагадати про своє існування. Ягня виявилось справжнім ягням під гострою червоною підливою, тому коктейль був доречним до страви, але м'ясо було оздоблено таким чином, що нагадувало вовка, що пожирав лева – таким він був зголоднілим. Гейдвіг смакувала коктейль повільно, насолоджуючись невідомою сумішшю, складові якої важко було визначити. За дією вона була подібна до абсенту, але його самк не відчувався. Прохолодний і солодко-кислий коктейль був п'яним, він уносив кудись за межі реальності, у ті світи, куди тільки з розширеною свідомістю можна було потрапити. Гейдвіг відчувала дивовижний порив натхнення, до біса корпорацію, до біса ляльок, до біса усе! Вона буде скульпторкою та творитиме тільки заради себе. Що їй до того, хто сидів навпроти неї. Він чужий, він їй ніхто. Як там казали... ексула... епула... тратор... Думки її плуталися, слова перетворювалися на дикі комбінації звуків, зміст яких було відомо тільки їй

одній, бо для інших вони були лепетом немовляти... Раптом – як це сталося? – в її голові прояснішало. Вона здивовано озирнулася і побачила, як усе навколо змінилося: Ікол сидів на дивані у приватному кабінеті закладу, з вікна якого було видно усе. Проте вікна були зашторені. Сама ж Гейдвіг з подивом помітила, що одягнута вона вже інакше. Маскарад не думав закінчуватися. На ній був кринолін, талію затягнуту у корсет, який підкреслював її принади. Голову прикрашала висока напудрена перука, а у дзеркалі відображалося розмальоване білими та рум'янами обличчя.

Гейдвіг млюсним поглядом розглядала себе у дзеркалі. Дивно, але нічого подібного вона раніш не відчувала. Куди поділася її енергійність, напруженість та швидкість реакції? Усе зникло. Інший стан оволодів нею. Вона відчувала, що кінцівки не слухають її, варто тільки смикнути за невидимі нитки – і вона почне рухатися. Ікол з задоволенням спостерігав за нею та посміхався.

– Не варто дівчині самій блукати в глушині одній, бо саме там вовк бігає та нею отобідає, – жартівливо та пошепки наспівував він, поки Гейдвіг приходила до тями. – Щось таке було у д'Арманкура, не пам'ятаю дослівно. Доречи, моя кралечко, ви вже отямилися після дії коктейлю? Так трапляється з тими, хто не знає, що цей напій не варто пити повільно та розтягувати насолоду. Його треба заїдати, інакше – багато що ввижатиметься за реальність. А зараз до справ. Я казав про змову. Не забула?

Гейдвіг мовчки кивнула.

– От і добре, – Ікол наблизився до неї та провів рукою по її шії. – Змова буде маленька, але з багатьма наслідками. Задоволена?

– Угу, – відповіла Гейдвіг, немов їй у рота поклали дуже велику порцію тягучої патоки.

– Цей пан В мене дуже роздратовує. Розумієш, його ніколи немає на місці, він примхлива та тиранічна особа, яка усе вирішує тільки по-своєму. Гейдвіг, тобі ще не набридло це божевільля? Ти хочеш оттак проводити кожен день?

Гейдвіг замислилася. Одного чи двох таких днів з неї було б вже досить. Але щоб усе життя так? Дзуськи.

– Ти прагнеш скинути цього В та сам зайняти його місце? – заінтриговано спитала вона. – Цей чувак, мабуть, збочинець. Я вже це зрозуміла. Мені не ясно, чого він прагне.

– Не тобі одній, – заспокоїв її Ікол, наливаючи собі келих вина з пляшки, що була на столику. – Усім незрозуміло. Я був одним з тих, хто створив цю корпорацію, зі старих не залишилося нікого, В майже усіх прибрав. Поки я йому потрібен. Щодо тебе, я не розумію його намірів, проте щось він замислив, будь упевнена.

– Тоді я піду звідси, мені така робота не потрібна! – вигукнула Гейдвіг та рушила до дверей, проте вона заплуталася у довгих спідницях та впала на килим. – Взагалі, що я тут роблю, що це за химери, які з'явилися навколо мене? Я піду з цієї божевільні...

– Щоб потрапити до божевільні реальної – попередив Ікол. – Там з тобою панькатися не будуть. Швидко накачають психотропом чи наркотою, а там сама станеш дуркою. Ти підписала розписку про нерозголошення, В зробить усе, щоб не випустити тебе з корпорації. Вважай, ти вже стирчиш на палі.

– І що мені робити?

– Прикинутися, що усе добре. Ми з тобою співники?

– Так, Іколе.

Він допоміг їй підвестися. Зараз Гейдвіг відчула те, що можна було би назвати галантністю. Він обережно узяв її за руку та допоміг сісти на диван.

– Я знав, що ти погодишся та ВИТРИМАЄШЬ ІСПИТ. Пану В важливо, щоб ти заради корпорації зробила усе можливе та неможливе, навіть якщо довелось усунути його самого фізично. Мої вітання, пані лялькарко, віднині ви член V Incorporated.

Гейдвіг почервоніла і розгнівалася одночасно. Якою ж дурепою він змушував її почуватися! Вона зіскочила з дивану і вчепилася в довге волосся Ікола.

– То це знову твої дурні жарти! Тварюко! Наволоч! МММММ!!!! – Гейдвіг із слізьми впала на диван. Ледве Ікол наблизився до неї та поклав руку на плече, як вона дала йому такого ляпоса, що той схопився за щоку. Із рота потекла кров.

– Вважатимемо це дрібною прикрістю, – холодно відповів Ікол, спльовуючи вибитий зуб. – У тебе важка рука, але краще користуйся нею для інших справ. З цього моменту – ти член корпорації, і тому маєш підкорюватися жорсткій ієрархії, бо у ній – запорука твого успіху. Зрозуміла? А зараз збираємось. Вечірка закінчена. Доречи, позбуйся своєї вуличної лексики. Це вульгарно для тебе.

Гейдвіг від люті збілділа. Вона добре розуміла, що обставини можуть скластися проти неї і тому вирішила оголосити тимчасову капітуляцію. Вона пішла до дверей, смикнула ручку і виявилось, що їх було замкнено на ключ. Ікол дістав його з кишені та відімкнув їх. Дівчина пройшла через усю порожню залу, тягнучи з собою перуку, що волочилася по підлозі та залишала за собою білий слід пудри. По її білим щокам текли сльози та змивали косметику, перетворюючи її на брудні струмки. Ні слова не кажучи, вона ледве втиснулася у автівку, але перед тим їй довелося порвати спідниці та знайти дрючка, щоб погнути обручі, бо інакше мала би їхати на даху. В автівці була тільки вона та водій. Ікол вирішив провести залишок ночі у ресторані.

За усю путь вона не вимовила ані слова, сиділа накопичившись, була вже готова клясти усе, що з нею відбувалося, та більш за все вона не розуміла такого ставлення до себе. Водій умикнув mp3 програвач, та з нього залунала ненормальна «Голі-Долі». Веселий та дурнуватий мотив змусив Гейдвіг крикнути водієві: «Вимкни цю дебілку!» – проте він зробив вигляд, що не розчув її вимоги. Зрозумівши, що усі намагання марні, Гейдвіг вирішила діяти за обставинами. Напевно, у цій так званій корпорації не усе так просто та, маючи бажання, можна дізнатися багато та обернути на свою користь.

Ці думки трошки заспокоїли її, і вона відкинулася на перила крісла. Забажалося сигарети. Уявивши себе у зламаному та подраному криноліні з сигаретою в зубах, Гейдвіг голосно розсміялася. Все ж вона знала міру епатажу, яким безглуздим віна його собі не уявляла.

Ранок вона зустріла у своїй кімнаті і одразу ж впала у обійми ліжка та ковдри, заблокувавши двері з допомогою пульта та заткнувши вуха ватою. День був заважким, а ніч видалася ще більш буремнішою. Тому Гейдвіг впала у чорну порожнечу, з якої їй не зміг вивести навіть гучномовець.

Незважаючи на усе, вона спала до глибокої ночі, так показав годинник, що миготів червоним. Після душі Гейдвіг одягнула світло-салатову сукню, відімкнула двері та вийшла з кімнати. Цього разу підлога не думала везти її невідомо куди. Будинок здавався звичайним. Коридор освітлювався тьмяним світлом звичайних ламп. Гейдвіг підійшла до сходів і зійшла у звичайну простору вітальню, у якій не було нічого особливого з того, що нагадувало їй залу, де вона вперше зустрілася з Іколом. Вона не помітила його одразу. Він сидів до неї спиною, та смакував віскі з льодом. Гейдвіг намагалася тишком пройти повз нього, але він відчув її присутність і озирнувся до неї.

– Ти не реагувала на динаміки, – стомлено промовив він. – У чому справа? У ресторані?

– Так. Я була дурепою, що купилася на цю брехню. Не знаю, що ти робив, поки я була неприємна, вважаю, ти отримав те, що бажав.

– Ти справді так думаєш? – спитав Ікол. – Мені байдуже до цього. Доречи, мене ти би відчула навіть мертвою. Я тобі не казав, що зараз ти схожа на відгодовану Барбі?

Гейдвіг оніміла від такого комплементу. Її худорлявість була природною, діти їй не були потрібні і вона ніколи їх не дотримувалася, проте слова Ікола її образили.

– Тоді ти – ганчірка, бо справжній чоловік ніколи не дозволив би жінці тягати його за волосся, – випалила вона.

– Вау! Ти справді робиш успіхи. Тільки, моя ляля, ти ганчірка зі смітника, а я – з більш дорогої матерії. Ти не забула, що контракт почав діяти і тобі необхідно дечого вчитися. Почнемо зараз.

– Я скульпторка, і мені нема чого вчитися.

– Скульпторка без диплому? – з їдкою іронією спитав Ікол.

Гейдвіг була змушена замовкнути. Ікол з напівпорожньою склянкою у руці наблизився до неї, змусив доторкнутися її пальцями крижаного скла та за один прийом проковтнути віскі. Гейдвіг ледве не захлинулася, її горлянку обпекло вогнем і вона зайшлася кашлем.

– Спочатку, ти маєш сама вжитися в образ того, що будеш створювати, – почав Ікол, – не даючи їй опритомнити. – Це означає, що декілька днів тобі доведеться звикати до різних костюмів, які ти носитимеш усі дні, перебуваючи у майстерні. Далі – ще одна складова: ти маєш виглядати так, як у часи, відповідно до яких лялька створюється. Якщо потрібні воші та криси у перуках – ти їх матимеш. По-третє, твоя робота буде полягати тільки у створенні, рекламуванні та формуванні позитивного іміджу корпорації. Це означає не тільки працю, але й інтерв'ю, участь у шоу та подібному лайні. Що ж поробиш, така твоя робота. Найголовніше я виношу на кінець, – він провів по її декольте холодною склянкою. – Це якість. За брак тобі не платитимуть, а потім вже не знаю, як ти будеш потім розраховуватися з корпорацією за нанесені збитки. Тому головне правило таке: вкладати в творчість себе саму. Тільки так ти зможеш багато досягти. Отже, мирова?

Гейдвіг подивилася на Ікола. Як йому вдавалося казати важливі речі і одночасно бути таким спокусником? Вона цього не розуміла і не хотіла розуміти. Вона бачила перед собою тільки його тіло, одягнуте у той прикид, в якому він возив її до ресторану, та чула його звабливий голос. Але сподівання на щось більше виявилися марними. Він узяв її за руку та змусив іти за собою.

Двері біля комину вели до бібліотеки – замалого, проте високого приміщення без вікон. До стелі здіймалися полиці з купами томів, вкритих товстим шаром пилу, який не прибирали роками. Жодного стільця та столу у кімнаті не було. Посеред неї височив пюпітр. Гейдвіг скрикнула. Вона вважала себе продвинутою, навіщо якісь книжки, коли можна вийти у мережу та скачати і прочитати усе, чого бажається, або потрібно задля роботи. Вона не помітила сарказм на обличчі Ікола та розчаровано запитала:

– Мені усе це читати? А працювати коли?

Ікол зробив вигляд, що схопився за голову.

– Ти зараз приступаєш до роботи. Ти хіба не читала книг з мистецтва? Тільки блукала по дурному інету? Тут багато чого можна знайти, але тобі потрібна тільки одна книга. Я залишаю тебе тут. Знайди її сама. Якщо пощастить. Запам'ятай: звідси нічого не виноси.

І він знову розчинився у темряві.

Гейдвіг скинула черевики на шпильках. Бібліотеку поглинули тіні. Десь під стелею дмухав вітерець та розхитувалася жирандоля, побрязкуючи скляними підвісками. Найнижча полиця знаходилася на відстані витягнутої угору руки. Гейдвіг смикнула за її край і вона подалася уперед. Інші полиці утворили щось на кшталт амфітеатру, потрібно було тільки стати ногами на найнижчу і сміливо йти угору, що Гейдвіг і зробила.

Знайти потрібний фоліант було важко. Усі вони були в однакових палітурках, однакового розміру, однакової невідомої ваги. Лазячи по полицях, Гейдвіг сама вкрилася пилюкою з голови до п'ят і чихала щохвилини, ледве утримуючи рівновагу. Скільки часу вона витратила на пошуки невідомо чогось, вона не знала. Знесилена Гейдвіг сіла на полицю – останню низу, що була майже під стелею – і раптом полиця від'їхала убік, і дівчина ледве не впала до ніші. Ліва рука намацала там щось невеличке за розміром, тонке та квадратне. Напевно, це і була

мета її пошуків. Гейдвіг дістала невеличкий записник та спустилася до найнижчої полиці. Вона зістрибнула на підлогу – і полиці зайняли свій вертикальний стан.

Записник не був чимось особливим – на кожному кроці можна придбати. На обкладинці було видруковано латинське V. Гейдвіг поклав його на пюпітр та відкрила наздогад. Окремі листки одразу ж розлетілися по підлозі, і Гейдвіг буда змушена витратити багато часу, щоб їх намацати. Вони були жовті від часу, тому побачити їх було неможливо. Брати їх належало обережно, бо вони могла щосекунди розсипатися від дотику.

Гейдвіг закрила записник і залишила його на пюпітрі. При такому освітленні вона майже нічого не бачила. До того ж, вона хотіла їсти. У вітальні нікого не було. Кухню довелося шукати самотужки, ледве не заблукавши у перетинах коридорів. Гейдвіг вже намагалася нічому не дивуватися, коли черговий хід закінчився кухнею, дуже сучасно встаткованою. Гейдвіг приготувала омлет з беконом, заварила каву і поснідала у тиші. Загрузивши посудомийку, вона повернулася до бібліотеки, сподіваючись, що там можна буде ввімкнути хоч трохи світла. Як же вона помилялася. Вмикач, який вона намацала біля пюпітру зовсім відмовлявся працювати. Вона взяла записник та пішла до себе: Ікол казав про книги, а не про клаптики паперу. Тому варто його спіймати на слові.

Дівчина повернулася до своєї кімнати, знову замкнулася на пульт, сіла на ліжко та розкрила записник. На першій сторінці було тільки напівзатерте слово *kuolema*. Для Гейдвіг воно нічого не означало – такий собі красивий набір літер. Вона перегорнула сторінку. Напівстерті креслення частей тіла – ось що вона побачила. Теж саме було в усій книжці. Жодного пояснення на словах не давалося. Гейдвіг переглянула нотатник, закрила його та вирішила повернути на місце. Непомітно вона зайшла до бібліотеки та поклала записника на пюпітр. Потім вийшла до вітальні та налила собі бренді. Проковтнула залпом, обпікаючи собі горлянку. Поставила склянку на стіл. Доречи, це вона помітила тільки зараз, у будинку не було жодного телефону. Проте, це не мало значення. Зараз вона поїде до міста. Їй бажається пригод. Навчання почекає. Щодо прав, не так важливо є вони чи ні. Головне – вміння.

Гейдвіг вийшла з будинку десь у третій ранку, одягнена у теплу куртку та зимові чоботи. Автівка стояла біля входу, її було не замкнено. Ключі знаходилися у замку запалювання. Задачу було спрощено. Гейдвіг швидко завела авто та попрямувала до міста на шаленій швидкості, незважаючи на ожеледь та дощ. Гальмувати практично не доводилося, шосе було прямим, немов осі з підручника геометрії, інших автівок чомусь не було у такий час. Внутрішній спокій, який оволодів Гейдвіг, підказував, що цього разу вона може робити, що їй заманеться, тому, опинившись у передмісті, вона спрямувала автівку до «Noche de Alcazar». Вона не бувала там майже цілу вічність з моменту останньої сварки з Максом.

Автівка мчала шляхом, що давно був знайомий Гейдвіг. Мимо покинутих та огорожених будівель та пусток. У такий порі не варто було ходити одній по цій місцині, і назад у місто вона поверталася у шумній компанії, але зраз в неї була тачка, тому поїхати вона могла коли і куди завгодно. Нарешті показалися житлові будинки, які було перемішано серед виробничих приміщень. Біля сірого обшарпаного двоповерхового будинку довелося кинути авто, бо на ньому неможливо було проїхати по завузькому провулку, яким мала намір піти Гейдвіг. Нарешті вона дійшла до знайомого спуску у підвал, до якого вели напівзламані та обшарпані цегляні сходи, проте дещо тут змінилося. Над входом миготіла вивіска з написом «Alcatraz Nights», але уваги Гейдвіг це було не варто. Назва значення не має, а місце залишається. Тому вона попрямувала до входу.

Натовп був забагацьким для такого приміщення. До такого Гейдвіг давно звикла. Це було місце збіговиськ різного люду. Як завжди тут музика була по вухах, повітря було спертим, у ньому пахло потом та хіттю. Гейдвіг смакувала його, немов свободу, ще мить – і вона вийшла у відрив. Такий, немов то була остання ніч її життя. Минулого, звісно. І вона хотіла провести

її на свій власний розсуд. Вона проштовхнулася за вільний столик, який щойно звільнився від компанії фріків та замовила міцний коктейль.

– Овва, Віггі тут! – почула вона знайомий голос.

До столику підсіла інша компанія, але Гейдвіг знала їх усіх. Саме тому вона вирішила заїхати до «Alcazar-Alcatraz». Вони зависали тут майже щоночі до самого ранку, такі ж маргінали, як і Гейдвіг. Доречи, називали вони себе не за справжніми іменами, а за ніками, тільки Гейдвіг скоротили до Віггі. Ха, Іггі-Віггі, така собі, найнамаханіша з їх усіх до теперішнього часу. Зараз, як би висловилася Дряпка:

– Буржуйка, – саме таке слово Гейдвіг почула зараз від подруги з насиченим чорним волоссям та чорними тінями на віях та багатьма металевими кільцями у носі та губах. – На якому глам-смітнику прикидон відрила?

Дряпка завжди нападала першою, від її язика діставалося усім.

– Бла-бла-бла! Дряпка права, – додала перцю Мара, фарбована під платинову білявку з довгим волоссям та лінзами, що змінювали колір очей. – Глам на гламі гламом поганяє. Ти щось не дуже виглядаєш, Іггі. Ковтни свого коктейлю, та гайда за нами. Зараз тут буде така туса, ми усі з сьомої вчорашнього сторчимо. Макс буде скоро.

З ким Гейдвіг не хотіла бачитися, то це з Максом. Він допоміг їй з роботою, проте після цього випадку... Нічим вона йому не забов'язана.

– Скам і Лайм будуть? – Гейдвіг намагалася перекидати галас.

– Зависли десь, – крикнула Мара. – Ти справді прикидаєшся, чи змінилася?

– Тупі зміни, – пробубоніла Дряпка. – Стала дурепою. Раніш була краще.

Гейдвіг воліла промовчати. Якщо Дряпка причепилася, то буде чіплятися увесь тиждень.

– Туса скоро? – спитала вона.

– Затримують вже годину, – відповіла Мара. – Я, напевно, звідси почимчикую: нудота набрида. Нікого не чекатиму.

– А, може, варто? – спитала Дряпка. – Скам зараз буде, Лайм підтягнеться, і тоді усі рушимо.

– Тоді по коктейлю? – запропонувала Гейдвіг.

– Га, справді, буржуйка, звідки бабло?

– Замовимо, вип'ємо та ноги в руки, – відповіла Гейдвіг. – Я без нічого.

– Кльово! – Мара та Дряпка вигукнули майже в один голос. – Як будемо вшиватися?

– По одній. Спочатку я, потім Мара, і нарешті ти. Усіх чекаю у кінці провулку, там моя тачка.

Хвилин за двадцять принесли два коктейлі – якусь вибухову суміш, від якої клепки у голові летять, тому пити доводилося поступово, щоб не обпекти горлянку. Гейдвіг встала та пішла до виходу. Спокійно дісталася автівки, сіла та почала чекати на подруг. Скоро з'явилася Мара, вона ледве трималася на ногах, але тягнула за собою Дряпку. Гейдвіг швидко розмістила їх у авті, увімкнула газ та поїхала нічними трасами в об'їзд міста. За копів вона не переймалася. В цьому клубі з ними не любили мати справ, то ж на трійку несплаченої випивки ніхто не звертатиме уваги.

Мара щось намагалася горланити у голос, Дряпка була у відключці, Гейдвіг не знала, що робити, бо спілкування не вийшло і зараз треба кудись подіти подруг, які накачалися якимось лайном. Єдиною думкою, яка прийшла їй у голову – це відвезти їх на колишню квартиру та залишити там.

До того будинку дісталися швидко. Гейдвіг ледве витягнула з автівки Мару та Дряпку та зваливши їх на плечі пішла до входу у будинок. Двері квартири були широко відчинені. Тим краще. Вона завела подруг до кімнати, поклала їх на підлогу та, тяжко дихаючи від напруги, зробила тільки один крок, щоб перечепитися об щось велике.

Гейдвіг підвелась та увімкнула світло. Вона знала, що дивом пройшла крізь уламки гіпсу, але те що вона побачила, змусило її крик застрягти у горлі. Вона перечепилась через лисину Гармидерши. Величезна туша лежала біля виходу. Її обличчя було сотворене – саме м'ясо і залишилося. Гейдвіг швидко вимкнула світло. Ну, чому саме зараз! Коли усе почало налагоджуватися! Усі відбитки пальців свідчитимуть проти неї. Тому необхідно діяти. Вона підтягнула непритомну Дряпку до трупу та поклала її руку на те, що можна було тільки назвати обличчям. Потім швидко затерла рукавом куртки свої відбитки на вимикачу та дверній ручці. Невеличкий шматок гіпсу вона поклала до руки Мари, яка одразу ж стиснула його.

Опинившись на вулиці, Гейдвіг широко розкрила рот та ковтнула холодне повітря. Отак з'їздила та розважилася – краще забути про все одразу. Але ці дії... Вона робила їх майже автоматично, немов це колись давно траплялося з нею. Коли? Вона не могла пригадати. Та й навіщо. Мабуть, це сталося, щоб назавжди покінчити з минулим життям та розпочати нове. Ні, вона до старих звичок ніколи не повернеться і почне вчитися чогось нового. Треба завітати ще раз до бібліотеки та переглянути той нотатник. Здається у ньому йдеться про щось справді важливе, бо не стали би його так ховати. Подумавши про це, Гейдвіг сіла в авто та взяла напрямок до лісу.

Коли вона заїхала на подвір'я, там вже стояла сіра вантажівка з написом Disguise's Delivery Service, з якої викочували вішалки на колесах та завозили їх у будинок. Самого одягу не можна було побачити завдяки довгим чохлам. Гейдвіг непомітно просковзнула за одну з них та увійшла у будинок. Коли вішалки минули її кімнату, вона вислизнула з обіймів чохла, скинула взуття та безшумно проникла у свою кімнату. Гармидершу вона не вбивала, але підозри від себе відвести вона була повинна. Дівчина роздяглася та сковзнула під ковдру.

Виспатися нормально їй не вдалося, бо вуха вона не затикала, а гучномовець безжально нагадав про своє існування рівно о дев'ятій ранку. Голова у Гейдвіг розколювалася. Вона пішла до ванної та ледве не заснула у ній. Потім, вона переглянула гардероб. Нічого нового там не було, а усі сукні, що були придбані у салоні, зникли. Залишилися тільки ті химерні та незручні наряди. Цього разу і вибір був у неї невеликий. Щоб почувати себе легше, вона натягнула костюм медичної сестри, елементом якого чомусь був корсет. На її тілі він сидів ідеально, в Гейдвіг у ньому почувалася себе впевнено.

Вона спускалася до вітальні, коли звуки розмови змусили її замертти та уважно прислухатися. Голоси були знайомі. Перший належав Іколу. Другий – і цього голосу Гейдвіг не могла сплутати ні з чим іншим – нагадував шелест паперу.

– Усе високої якості, як завжди.

– Ви знаєте, Іколе, що я не займаюся виробництвом ширвжитку. Ці уніформи саме такого гатунку.

– А не вважаєте ви, що їх забагато для однієї людини?

– Те, що забагато для одного, може вистачити на декількох осіб, – прошелестіла гостя. – Кому, як не вам, це відомо краще за мене.

Повисла довга пауза. Нарешті мадам Дізгайз запитала Ікола:

– Ви впевнені, що вона нічого не знає та не дізнається? Це дівчисько мені не подобається. Не тому, що вона, як я вже казала, – цілковитий несмак. Зрозумійте, вона може усе зруйнувати. Я знаю такий тип людей. Спочатку їм ввижатимуться таємниці, потім вони забажають докопатися до суті, і в результаті – ми постраждали.

Ікол спокійно відповів:

– Якщо В висловив свою волю, нам нічого не вдіяти. Він знає, що робить. Я навіть можу припустити, що вона зараз стоїть та підслуховує нас. Тож нехай підслуховує. Все рівно вона нічого не зрозуміє. Вона засліплена, а засліплені нічого не бажають бачити. Вона глуха, бо не хоче чути. Вона німа, бо нікому не розповість.

У серці Гейдвіг щось обірвалося, коли вона почула про підслуховування, проте слова Ікола її заспокоїли. Від ситого життя відмовлятися вона не хотіла, але варто було послухати розмову, яка стосувалася безпосередньо її.

– Не була би я такою самовпевненою, – хитнула головою маска. – Береш на себе дуже багато, як завжди. Ті часи пам'ятаєш? Бачу, забув, проте не буду нагадувати. В буде скоро незадоволений тією кандидатурою, вона нічого не буде робити.

– Ви так у цьому твердо переконані, мадам?

– Не переконана. Знаю. Я багато чого можу визначити для завдяки першому погляду. Він мене ще не підводив.

– Тоді як там вантаж, що прибув? Зараз я ще раз перевірю його, більш ретельно, – впевнено мовив Ікол. – І не гарантую вам, що не знайду великих недоліків у вашій продукції.

Маска замовкла. А потім знову прошелестіла:

– Робіть, як вважатимете за потрібним. Я добре знаю, з ким маю справу.

– Я теж. Доречи, Гейдвіг, ти можеш заходити, – покликав дівчину Ікол. – Я знаю, що ти усе чуєш.

Гейдвіг увійшла до вітальні. Маска мадам Дізгайз нічого не виражала, а Ікол посміхався до неї. Гейдвіг вже у котрий раз стало не по собі у його присутності, бо то був скоріш вишкір хижака, а не привітна посмішка, яка личить звичайній бесіді.

– Розумієш, любя, – почала мадам Дізгайз, – я зараз не у своєму салоні і можу сміло казати на речі їх справжні імена. І в мене виникла суперечка з твоїм... керівником. Я привезла сьогодні усі твої костюми для роботи. Не знаю, чи ти їх оціниш, але зауважу, що цей костюм медсестри тобі не личить. Ти не схожа на особу, яка прагне допомагати іншим. Не твій стиль та не твоя вдача. Я бачу тебе зовсім інакшою.

Гейдвіг нічого не розуміла. Вона вважала, що її думки може прочитати тільки Ікол, а тут ще й мадам виявилася телепаткою. Дівчина була приголомшена настільки, що не мала слів висловити навіть слабкий протест. За неї вступився Ікол.

– Сестрам милосердя не обов'язково бути янголами у плоті. Мабуть, мадам Дізгайз зможе показати мені янгола, що полюбляє виносити нечистоти хворих, та ще робить це з радісною посмішкою, навіть якщо сморід нестерпний? – сміючись відповів він. – Браво, браво, мадам Дізгайз, ви перевершили саму себе, бо нагадую: нам янголи не потрібні.

Останні слова він вимовив начебто жартома, чим викликав обурення у маски.

– Такими речами не глумляться, – спокійно відповіла вона. – Я знаю напевно. Перетворити опудало на красуню зараз маєте ви, Іколе. Мені завжди було приємно мати справу з вами. Коли оберете іншу кандидатку на посаду, я до ваших послуг. Зараз дозвольте попрощатися. Я вважаю, мою місію тут завершено.

Маска підвелася з крісла та прошелестіла сукнею у напрямку до виходу, поступово розчиняючись у присмерках будинку. Ікол голосно засміявся, як тільки вона зникла.

– Вона знайшла чим нас лякати, любя! – звернувся він до Гейдвіг. – Ми її перевершимо та ще покажемо, хто тут замовляє шампанське. А про її зауваження то твого вигляду... вважай їх прихованим компліментом. Маска завжди була їдка на язика. То що зараз обереш: сніданок зі мною, а потім сукні, чи усе з точністю навпаки?

Гейдвіг одразу ж випалила:

– Спочатку снідати, потім займуся одягом. Треба ж побачити, у що мене одягатимуть під час роботи.

– Сніданок подадуть сюди, – відповів Ікол. – Подорож до їдальні займе багато часу, і нам зараз його не можна втрачати.

Він натиснув на кнопку на пульті, що було вмонтовано у його крісло. У підлозі відчинилися гари і крісла підїхали до комину, залишившись на певній відстані одне від одного. Між ними розкрилася підлога і з'явився невеличкий стіл, який вже було сервіровано відповідно

до події. На ньому було три прибори, але мадам Дізгайз вирішила не затримуватися. Гейдвіг чекала від сукні нової капості. Тому вона повільно вмостилася к кріслі. Ікол зайняв своє місце після того, як вона підняла порцелянову кришку, що закривала тарілку з мюслями у гарячому молоці. Гейдвіг їла їх повільно, стараючись не обпекти рота. Ікол уважно спостерігав за нею, і коли з їжею було покінчено, він лагідно поцікавився:

– Ти у ночі брала авто та вирушила до міста?

Гейдвіг вдавилася останнім ковтком кави. Коли вона відкашлялася, Ікол продовжив.

– Ти не тільки брала авто, а ще й накачалася алкоголем та вела її у такому стані. Від тебе досі тхне дешевою випивкою. Такої тут не тримають, бо не тримають жодної. Тобі доведеться про випивку забути. І багато що змінити, щоб відповідати умовам контракту. Я поки нагадую. Далі – вирішуй сама.

– Я вже вирішила, – машинально відповіла Гейдвіг, відчуваючи, як сукня починає сповзати з неї, немов стара шкіра змії. – Я відповідатиму усім умовам.

Коли вона вимовила останні слова, сукня застигла у тому положенні, у якому мала бути. Гейдвіг зітхнула з полегшенням. Вона встала з крісла та відійшла убік.

– Ми підемо зараз оглядати уніформу? – спитала вона.

– Зараз, – підтвердив Ікол. – Далі відбиратиму тобі костюми для роботи. У тебе буде важкий час, бо мадам Дізгайз вирішила раптом нас залишити, і допомагати доведеться мені.

Вони пройшли мимо спальні Гейдвіг далі по коридору, оминаючи зайві повороти і вийшли в інше крило будинку. Далі – спуск по естакаді, за якою знаходилася простора кімната, де розміщувалися привезені вішалки. Гейдвіг підійшла до одної з них та зупинилася, бо однаковий вигляд чохла не давав змоги обирати.

– Сміливіше, як уночі з автівкою, – підбурював її Ікол. – Не розумію, чому люди бояться зустрітися зі своїми мріями.

Гейдвіг несміливо зняла один з них, потягнула донизу зіпер, та чохол впав до її ніг, немов сіра хмара. У її руках опинилося те, що ніяк не можна було назвати уніформою – вбрання з тонкого атласу, пасок якого знаходився на рівні грудей. Рукава були короткими, вони мали залишати руки майже оголеними. До цього вбрання додавався легкий газовий шарф. Гейдвіг застигла, не знаючи, що з цим робити.

– Я маю це?..

– Одягти. Хочу бачити тебе у романтичній сукні початку дев'ятнадцятого століття. Має тобі пасувати та підкреслювати твою вроду. Незважай на мадам Дізгайз. В неї консервативний погляд на смак.

Гейдвіг пішла за вішалки, скинула костюм медсестри і одягла те, що обрала навздогад. Коли вона вийшла показатися перед Іколом, він критично оглянув її і з посміхом зауважив:

– Така собі стандартна тупа класична недоторканність... Жакливо. Буденно. Стереотипно. Хоча ти, Гейдвіг, виглядаєш непогано. Чогось тобі бракує, але чого, не можу зрозуміти. Додати би сюди трошки агресії. Чекай тут, зараз я повернуся. І не переодягайся, в мене є ідея, як спотворити цей тендітний та нудний образ.

– Я сама щось придумую, – не утрималася від спокуси Гейдвіг, але Ікол кинув на неї погляд – такий жакливий, що вона змушена була замовкнути та поперхнутися невиказаною думкою, яка щойно зародилася.

До звички Ікола зникати у темряві та з'являтися з пустоти вона звикла. Раптом Гейдвіг закричала від страху: якби ж то були чергові гаджети, якими було начинене це місце! Але ні. Косметичний столик та стілець біля нього з'явилися настільки несподівано, що дівчина мала сприйняти це як дешевий спецефект, галюцинацію, марення... Воно було усе було матеріальним. Дубовий столик з великим дзеркалом у різній старовинній рамі, до якої було прикріплено канделябри з палаючими свічками, та склом – чорним, немов провал у ніщо. На рамі було викарбовано різні знаки, які неможна було вважати візерунком чи черговою фенькою. Вони

повторювалися так, немов літери у словах. Стілець виявився без перил, він був занизьким, і коли дівчина сіла у нього, її коліна вперлися їй у живіт. Поглянувши у дзеркало, Гейдвіг сподівалася побачити там себе, але у склі панувала справжня порожнеча.

Здригнувшись її змусили дотики до плечей та палкий цілунок у шию. Гейдвіг відчула Ікола, бо дзеркало нічого досі не відображувало. Вона озирнулася і зрозуміла, що не помилилася. Він був поруч, тримаючи у руках невеличку скриньку.

– З чого ж почати? – спитав він, прикидаючись, немов забувши свій попередній задум. Мабуть зі взуття. Воно має дисонувати з загальним стилем. Гейдвіг, подивись, що є під столиком та дістань ці речі.

Речами виявилися два армійські черевика на шнурках. Гейдвіг нічого не розуміючи підняла один з них двома пальцями, немов дохлого пацюка, намагаючись не забруднити сукню.

– Це... Зараз мені взувати? – розгубилася вона.

– Зараз, бо маю працювати – відповів Ікол. – Чим найшвидше, тим найкраще.

Гейдвіг мала тільки коритися, і коли вона взулася, виявилось, що черевики були гірше за іспанські, бо вони здавлювали ноги так, немов поступово закручувалися гвинти. Ікол подав знак – і вона мала підвестися. Несподівано відчуття незручності зникло, і Гейдвіг мала зробити декілька кроків, щоб зрозуміти: не усе так дивно та погано, як здається. Вона вирішила, що було б не погано zorganizувати невеличку фотосесію за її участю у такому вигляді; Ікол мав інші задуми. Він ще раз уважно роздивився їй, а потім, махнувши рукою, сказав:

– Дечого бракує. Зараз надягни оце.

Він простягнув шкіряні рукавички без пальців, які Гейдвіг швидко натягнула на руки. У дзеркалі між іншим все ще нічого не було видно.

– Сідай, – наказав їй Ікол. – Зараз буду тебе фарбувати.

Гейдвіг підкорилася та сіла на стілець, підпираючи підборіддя правицею у мітенці. Вона дивилася на Ікола з захопленням, немов шкідниця, що наробила капость і була готова зробити ще і ще. Очі її спалахнули лукавством, а обличчя освітила посмішка. Ікол не звернув на це уваги: багато чого йому заважало. Він розкрив обидві половинки столика – і вони виявилися величезною палітрою, у якій були майже усі кольори – як основні, так і нащадки їх змішення під пензлем митця – породжені природою та інтелектом людини. Біля краю палітри лежали звичайні пензлі та косметичні кисточки різних форм. Гейдвіг широко розкрила рот від подиву, але Ікол знову поглянув на неї так, що вона була змушена зімкнути уста.

Він звелів їй прибрати руки від голови та сидіти і не ворухитися, поки він втілюватиме свою фантазію у життя. Він узяв широкого пензля та майже прошепотів:

– Заплющ очі.

Гейдвіг зробила це. Вона відчувала як на обличчя – дуже ніжно – кладеться шар фарби, немов на стіну. Потім їй пофарбували шию, оголені плечі, спину та декольте. Вона відчувала, себе полотном або стіною, на яку наносять ґрунтівку.

– З волоссям справді треба щось робити, – почула вона невдоволення Ікола. – Але обійдемося цього разу без перуки. Поки нехай підсихає.

Гейдвіг довелося сидіти з заплющеними очима так довго, що вона втратила відчуття часу. Тільки голос Ікола повернув її до реальності.

– Зараз можна ворухитися, але недовго. Ти підготовлена, але зараз почнеться багато роботи над тобою. У тебе дві хвилини.

Гейдвіг ледве змогла відірвати сідниці від стільця та розім'яти тіло, що залякло від довгого сидіння в одній позі. Саме на це і пішли дві хвилини. Жестом Ікол знову дав їй зрозуміти, що вона повинна сісти. Від обурення Гейдвіг ледве стрималася. Чи вважає він її неживою лялькою, з якою можна бавитися та вдовольняти усі його примхи? Та вибір у неї був невеликий. Вона сіла, стиснула губи, немов промовляючи до свого кривдника: «Роби зараз що хочеш, але потім я на тобі відіграюся». Ікол зробив вигляд, що не помітив цього; насправді у своєму

серці він сміявся з її забаганок, бо знав: вона цілком у його владі. Знову він наказав їй заплющити очі, попередивши, що фарба виїсть їх, якщо хоч краплина попаде до зіниць. Це налякало Гейдвіг і вона стисла сидіння руками і перетворила своє тіло на натягнуту струну, що має от-от розірватися. Ікол розсміявся.

– Мистецтво вимагає жертв, але не таких специфічних. Розслабляйся та отримуй насолоду від дотиків, – порадив він. – Бо легкий дотик пензля до тіла може надихнути тебе на нові фантазії, а це нам конче потрібно.

Гейдвіг послушалася поради і відчула, як напруга – і острах разом з нею – покидають її. Це відчуття спокою дозволило витримати усі види дотиків – від легких, майже непомітних, до грубих мазків по шкірі, що залишали помітні сліди, від яких могла потекти сльозотічка. Останню було нанесено так, що вона не піддавалася новим шарам фарби. Зараз почалася робота над закритими віями. І знову ці легкі дотики, які здавалися неземними. Раптом вона відчула, що обличчя вже готове, але очей вона не розкривала, бо дотики, мазки, рухи перемістилися на її шию, потім – на плечі, а потім на руки, де почали звиватися немов змії.

Усе закінчилося довгою паузою. Ікол нічого не казав і не давав знаку, що можна було відкрити очі та встати зі стільця. Гейдвіг втомилася від очікування, та сама відкрила очі. Перше, що вона побачила – своє відображення у дзеркалі. Там була тільки вона. Усе навколо залишалося чорним. Вона була серед цієї чорноти єдиною кольоровою плямою. Дивовижним було й те, що її відображення стояло у весь свій зріст, тоді коли ноги її справжньої були закриті від колін до п'ят косметичним столиком. Тільки потім вона звернула увагу на те, що зробили з її зовнішністю.

Обличчя її було білим, як папір з плямами кольору хаки. Таким чином розмалювали її шию, плечі та декольте. Прикривши одне око, Гейдвіг побачила маленькі цятки з люмінесцентної фарби, але верхнє віко було розмальовано так, немов то було її справжнє око. Ефект був вражаючим. По оголених руках справді повзли змії, а на кистях – дві розкриті пащі, що мали проковтнути свою здобич. Ще секунда – і Гейдвіг здалося, що вони сповзуть з рук та проковтнуть її саму, але вона приписала це чи то втомі, чи то дзеркалу. Вона посміхнулася до себе – і зрозуміла, наскільки її змінено. Від дурепи, якою вона була, нічого не залишилося. Це була молода жінка, що знала собі ціну та була здатною на багато речей, щоб досягти своєї мети. Тільки зараз вона звернула увагу, що попрацювали навіть з її волоссям, хоча до них (це їй так здавалося) ніхто не торкався. Мабуть його чимось змастили та зачесали угору, або спочатку зачесали угору та покрили лаком – це було неважливо. У зачісці була тільки одна деталь, що контрастувала з загальною концепцією: вітка квітучої сакури.

Новий образ був досконалим: з одного боку – жіночність, з іншого – брутальність та самовпевненість, що допомагає перемагати. Такою Гейдвіг собі сподобалася. Вона ще раз оглянула кімнату і, впевнившись, що нікого немає поруч, вона торкнулася одного з пензлів на століку – і одразу впала на стілець, стогнучи від болю. Металевий стрижень пензля ідеально пропускав електричний струм. Саме такий шок змусив Гейдвіг зойкнути і відбив у неї подальше бажання доторкнутися до чого-небудь поруч із дзеркалом.

Біль незабаром вщухла, і Гейдвіг вирішила переглянути вантаж, що надійшов з майстерні мадам Дізгайз. Вона підійшла до однієї з вішалок, зняла чохол, та не змогла розкрити його. Як різко вона не намагалася смикати зіпер, нічого не виходило. Проклинаючи усю наавтоматизованість цього місця, вона кинула чохол на підлогу та повернулася до дзеркала, біля якого вже стояв Ікол та уважно спостерігав за її діями.

– Вважаєш, мій смак не співпадає з твоїм, Гейдвіг? – спитав він. – Бажаєш щось вдосконалити у новому іміджі?

– Я хотіла переглянути усі інші сукні. Там вони, так?

– Але без мене ти не відкриєш жодного чохла, – розсміявся він у відповідь. – У цій кімнаті нічого не можна торкатися. Усе тут належить не тобі, а...

– Звісно, корпорації. Слухай, Іколе, я не така тупа, щоб не зрозуміти. Ти ще скажеш, немов тепер і я сама належу до неї.

– І скажу. Ти підписала папери. Як це схоже на більшість людей! Підписати – і не запитати, які можуть бути наслідки. Я не бачу у цьому нічого поганого. Бо наслідки будуть добрі. Залежно від твоєї поведінки. Ти обмежишся тільки колом своєї діяльності. Інші питання обходитимуть тебе. Ясно?

Гейдвіг вирішила змінити платівку.

– Мені подобається те, що ти зробив зі мною. Це так схоже і водночас несхоже на мене, на те, що я відчуваю до... до... – слова застрягли у неї на кінчику язика.

– Ну? Почала з а, то кажи вже бе.

Зарозуміла манера з якою Ікол вимовив ці слова збентежила Гейдвіг.

– ... тебе, – тремтячим голосом відповіла вона.

Ікол холодно розсміявся. Від його сміху Гейдвіг стало непереливки.

– До мене? – спитав він, прикидаючись здивованим. – Як цікавенно! Люблю циніків та цинічок. А ти знаєш що устав корпорації забороняє статтеві стосунки між її працівниками? Я ось роботу втрачати не хочу. А ти? Я високо оцінюю свою роботу і не бажаю жодного втручання навіть з боку моделей. Ти така ж сама. Тому ти тут залишишся. Навіть більше, у такому вигляді ти сьогодні вирушаєш до майстерні. Поживеш там декілька днів, призвичаїшся, а потім – працювати. За тобою спостерігатимуть цілодобово, тому не роби хибних кроків і вважай, що ти під захистом корпорації. Зверху сукні можеш вдягати щось тепле, але іміджу не змінювати протягом тижня. Такі умови пана В. Ти хочеш щось додати? Якщо ні, в мене до тебе осталося єдине запитання. Де нотатник?

– У бібліотеці на пюпітрі, – відповіла Гейдвіг. Вона вирішила, що краще сказати правду.

– Тоді підеш до бібліотеки, візьмеш його з собою, та вчитимеш напам'ять кожну деталь, – відвинув вимоги Ікол. – Сам пан В через дев'ять днів буде тебе екзаменувати. Помилка хоча б у мікроскопічній деталі – і ніхто нічого не дасть за твоє життя. До бібліотеки підеш сама. Сама ж сюди і повернешся. Я чекатиму на тебе. Вихід звідси шукай сама.

Гейдвіг не чекала такої зміни подій та відношення Ікола до неї. Вона могла зараз нагрімати на нього, подряпати нігтями, але це нічого би не дало. Її єдиним шляхом залишитися у корпорації було виконання усіх вказівок Ікола. Вихід з гардеробної вона знайшла одразу – він був немов чорна дірка у темряві. Отже, Гейдвіг повільно йшла по темному приміщенню, у якому не було жодної краплі світла. Вона вже призвичаїлася до дивного будинку, тому її шлях зараз був більш-менш впевнений, хоча її бентежило те, що кінця-краю йому не буде. Відчуття часу було втрачено, і Гейдвіг мала покладатися тільки на свої інстинкти.

Несподівано вона послизнулася на рівному місці та поїхала униз немов по спіральній гірці в аквапарку – та впала з висоти на м'яку підлогу, яка чомусь нагадувала батут. Світла майже не було, але темний силует пюпітру Гейдвіг бачила чітко. Вона підвелася, підійшла до нього, намацала нотатник, схопила його та штовхнула ногою двері, що легко відчинилися у такий саме прохід, яким вона потрапила до бібліотеки. Щось змусило Гейдвіг зупинитися та відкрити нотатник. На першій сторінці під словом kuolema вона змогла побачити напівзатерті записи, які у такому світлі важко було розібрати. «ері ...ук», «Летті...», ось дещо можна розібрати «Авг...а Міллер», мабуть Августа. Гейдвіг закрила нотатник. Вона пам'ятала, що ніяких імен раніше тут не було і ці записи вона сприйняла як гру своєї уяви. «Все, пора до Ікола», – сказала вона собі і вирушила у темряву. Усе було таким як раніше, але хід чомусь завернув ліворуч і з темряви почали линути звуки. Гейдвіг стало моторошно, на її чолі чомусь виступив піт, але іншого шляху не було і вона мала рушати уперед. Вона йшла так, немов підлога ось-ось з'їсть її. Звуки тим часом посилювалися та складалися у ненав'язливий мотив, що мала б співати домогосподарка, заклопотана у кухні готуванням їжі чи миттям посуду. Слів Гейдвіг не могла розібрати, бо їх і не було. Несподівано для себе Гейдвіг чомусь опинилася на кухні –

надто ідеальної для такого будинку: усе було таким чистим, що ввижалося ілюзією. До неї спиною стояла жінка – середня на зріст, вбрана у звичайний одяг, поверх якого був рябий фартух. Саме вона щось підспівувала собі під ніс. Коли Гейдвіг спробувала звернутися до неї, проте жінка нічого не відповіла і навіть не озирнулася. Тільки її спів став більш-менш розбірливим, бо перетворився на слова:

Мері тане, як струмок сплива.
Летті вийшла – струм спалив до тла
Августу з млину камінь розмолот,
А ким ти є, щоб надати кров?

І жінка озирнулася до Гейдвіг. У правиці вона тримала величезний кухонний ніж, яким тільки що шинкувала капусту. Вона стояла спокійно, не роблячи жодного руху, і раптом Гейдвіг помітила, що руки, ноги, тулуб та голова жінки під'єднані нитками до стелі, немов у театральній маріонетки. Саме таке враження вона і створювала, бо жодна частина її тіла не була справжньою. З якого матеріалу – неважливо, але Гейдвіг ледве не змудило і вона кинулася назад у п'ятому коридорі, намагаючись не чути знову і знову ту пісню, що клаптиками засіла у її голові.

Також несподівано для себе вона опинилася у гардеробній, де на неї чекав Ікол. Він підійшов до неї обняв та тихо спитав:

– Нотатник у тебе?

Гейдвіг тільки кивнула головою у відповідь.

– От і добре. Більше ти нічого не бачила?

– Ні, – твердим голосом відповіла Гейдвіг, що бути переконливою.

Цього разу, на її думку, Ікол купився. А те що бачила – звичайне марення.

– Ти дуже швидко повернулася. Це добре. Автівка чекає нас, їдемо до міста. Там буде твоя майстерня. Тобі сподобається, – таким же пестливим тоном повідомив Ікол. – Готова?

– Звісно, готова, – відповіла Гейдвіг.

– Тоді рушаємо. Усе готово для переїзду, твої речі спаковано і нам залишається тільки покинути цей будинок. Ти нічого ще не хочеш мені сказати, Гейдвіг?

– Ні. Я вже усе сказала.

– От і добре. Вирушаємо.

Автівка зупинилася біля пішохідної зони старого міста з його вузькими вуличками та старими будинками, найвищі з яких були трьоповерховими. Гейдвіг зробила невдоволену гримасу, на що Ікол не звернув уваги. Він відчинив дверця та подав Гейдвіг руку, щоб допомогти їй вийти.

– Мені йти пішки у такому вигляді? – сердито спитала вона. – На мене вказуватимуть як на божевільну.

– А ти забула, що маєш забезпечувати піар свого бренду? – відповів Ікол. – У такому вигляді ти ходитимеш до іспиту, а хто звертатиме тут на тебе увагу, якщо ти будеш серед тобі подібних?

– Я вимагаю гідних умов: душ, туалет, каналізацію, газ, електрику, джакузі, нормальне помешкання без усього того начиння!!!! Я від нього втомилася, – крикнула Гейдвіг сидячи в автівці.

– Його і не буде, – заспокоїв Ікол. – Умови усі пристойні, незважаючи на старовинний будинок. Задоволена?

– Так, і якщо мені доведеться ходити у такому вигляді, я згодна на будь-що.

Повільно Гейдвіг подала Іколові руку та покинула автівку. Поверх сукні на неї було надіто теплий плащ, бо зима вирішила скоротити осінь на місяць. Ікол на відміну від неї був одягнений у легке пальто та зовсім не боявся холоду, неначе омивався ним. Холод був його стихією, Гейдвіг це відзначила для себе. І холод був у нього в крові.

– Так ми йдемо? – спитала вона.

Ікол не відповідав. Він насолоджувався вітрами, що кружляли над королівським пагорбом, а його золотаве волосся наче було їх продовженням. Нарешті він звернув увагу на Гейдвіг, яка мерзла.

– Йдемо, – весело сказав він, вказуючи тростиною униз, куди бігли будинки.

Хоча на Гейдвіг і озиралися поодинокі перехожі, потроху вона звикла до їх уваги і скоро перестала цуратися свого вигляду. Більш того, вона відчувала, як зростає її впевненість у своїх силах та можливостях. Вона казала собі: «Озирайтесь, ви бачите мене зараз таку, а що буде через декілька днів? Я дуже скоро буду панувати над вашими думками та можливостями купувати мої вироби. Я досягну цього завдяки своєму таланту, бо я вище од вас – сірих та буденних пацюків». Їй було приємно ступати по ожеледі на бруківці, спостерігати, як дрібний сніг починає вкривати плечі Ікола, та видихати з рота теплу пару. Униз, униз, униз по королівському пагорбу пролягав їх шлях – і старовинні будинки, з труб яких підіймався дим, вже не здавалися Гейдвіг атавізмом у сучасному світі: вона кинула його та потрапила в місце, що належало минулому. Вона трохи зупинилася та оглянулася. У напівсвітлі височили шпили готичного собору, осяяні холодним сонцем, у світлі якого вони казали не про піднесення, а про падіння, та що з того було Гейдвіг, бо вона була щасливою у ці короткі хвилини і усі інші речі були зайвими. Вона поклала руку Іколу на плече та розсміялася дрібним сміхом, що розколовся на тисячі крижинок у морозному повітрі.

– Не час, – намагався поставити її на місце Ікол, хоча не приховував, що йому було насправді приємно. – Багато хто нас зараз чекає на місці.

Та хіба Гейдвіг його чула? Зараз якась корпорація була для неї неважлива: вона була щаслива по-справжньому. Сторонні могли би подумати, що у цю мить якась божевільна з розмальованим обличчям без причини стрибає навколо молодика та намагається почепитися йому на шию. І були би недалеко від істини, вважаючи, що вона досягла свого, бо Ікол узяв її під лікоть та повів далі униз вулицею. Оминувши чумний стовп, вони звернули ліворуч та спустилися по сходах вже вкритих снігом та пожовклим листям з небагатьох дерев, що зростали по обидві боки. І нікого більше, крім них самих, тут не було. Гейдвіг поглянула на Ікола, ставлячи німе запитання: «Ми прийшли?»

– Ще ні, – відповів Ікол. – Спуск тільки почався. Ось коли побачимо ріку, тоді вважай, що ми на місці.

Спускатися довелося довго. Сходи були з обох боків затиснуті будинками, що бігли донизу терасами. Гейдвіг йшла повільно, роздивляючись старе місто, у якому не була ніколи, навіть коли їй було потрібно копіювати та робити етюди зі скульптурами. Та і навіщо, коли у знайомих був Wi-Fi та можливості вивчити ці старі каменюки у тримірному вигляді, знаходячись у теплі, затишку та з бляшанкою пива під рукою. Що змінило її погляд на усе це? Вона не розуміла та й не хотіла. Але звикати мусила. Бо саме десь тут буде її нова домівка.

Сходи вивели їх на широкий майданчик, з якого відкривався вид на сіру зимову ріку, яка не могла вкритися льодом через каскад шлюзів. Сіре небо, вкрите тучами та вітер панували над містом. А над набережною на усю цю сувору дивовижу дивилися тільки ті двоє, яких привела на те місце справа. З цієї тераси йшов ще спуск, але Ікол узяв напрямок уліво, де в ряду одноманітних сувенірних крамниць над однією з дверей вітер розхитував дерев'яну вивіску, на якій готичними літерами було викарбовано: «Ляльковий рай». Гейдвіг дивилася, як вітер змушує вивіску скрипіти на немазаному металевому штирі і від цього скреготу їй зробилося

моторошно. Чомусь пригадалася пісенька, яку вона почула сьогодні. Вона стурбовано поглянула на Ікола, а він не звернув на неї уваги, тільки розчахнув незаперті двері у крамницю.

Так, саме крамницю, а не крамницю. Хоча тут було проведено електрику і приміщення було яскраво освітлене, здавалося, що покупець мав потрапити якщо не до епохи середньовіччя, то, напевно, до крамниці ремісника епохи відродження. Передпокою звісно не було. Усе приміщення було у дерев'яних полицях з тонкою різьбою, а на них красувалися мешканки та мешканці цього раю – від дітей до дорослих. З шовку, соломи, порцеляни, тканин, дерева, металу, пластику... В різних костюмах, різних епох... Різних народів та націй. На Гейдвіг справило враження те, що це були не антикварі ляльки, а зменшені копії людей, чий характер був таким мінливим, як і в тих осіб, з яких було їх скопійовано.

– Я так не зможу зробити, Іколе, – розгубилася Гейдвіг. – Я робила зовсім інші речі, а тут навіть ювелір здається грубим каменярем.

– Не так це важко, як здається. Пан В. ніколи не помиляється, – іронічно посміхнувся він у відповідь. – Ти маєш створювати нові зразки, використовуючи своє поняття про прекрасне, і не треба робити тухлі копії, як усе, що навколо тебе. Провокуй покупця – і в тебе вийде. Агов, лялечки, ви хочете привітати вашу нову господарку, на ім'я Гейдвіг? – жартома звернувся він до товару.

Раптом сталося те, від чого Гейдвіг і справді захотілося знову опинитися у своєму бедсіттері, який вона орендувала у Гармидерши. Ляльки, немов по команді, відкрили роти та хором механічних голосів відповіли:

– Доброго дня, пані Гейдвіг.

Очі у Гейдвіг розширилися. Такого вона не очікувала. І раптом механічні голоси заспівали тієї пісні, що вона чула сьогодні у домі у лісі:

Мері тане, як струмок сплива.
Летті вийшла – струм спалив до тла
Августу з млину камінь розмолот...

Але за знаком Ікола вони припинили спів та почали хитатися на місцях, наповнюючи крамницю гуркотом. Гейдвіг схопила Ікола за руку. Вона тремтіла від страху.

– Давай покинемо це місце... Я не хочу тут бути. Ці малі монстри, вони співають, їх спів у моїй голові... Я не хочу тут бути!

– Мусиш! – Ікол обвів крамницю поглядом, щоб змусити ляльок завмерти на місці. – Тебе, Гейдвіг, вони вже не турбуватимуть. Обживайся, знайомся зі своїми володіннями та опановуй нотатник. Вороття для тебе вже немає. А зараз, щоб тебе трошки заспокоїти – невеличка екскурсія будинком.

Він провів Гейдвіг до дверей, що були майже непомітні у дубових панелях. За ними виявилася приміщення зі столом та верстатами. Біля вікна із кольоровим склом стояла стара швейна машинка, яка працювала під тиском стопи. І по стінах були різноманітні шкафчики.

– Твоя майстерня, – відповів Ікол. – Дизайн та пристрої несучасні, проте надійність свою доводили не раз. Усе працює краще за гаджети та сучасне казна-що. Ти потім у цьому впевнишся та розберешся що до чого, а зараз – до кухні.

Будинок виявився більшим, ніж здавався зовні. Кухня знаходилася за непримітною перегородкою, яку Гейдвіг прийняла за муровану стіну. Насправді одну велику кімнату розділили на три з допомогою гіпсокартонних перегородок, вкритих шаром матеріалу, що не пропускає звуки. Устаткування тут виявилася на відміну від попередніх приміщень модерновим, у стилі high-tech – сірий метал поєднувався з червоним. Під знаходилася посередині, а над нею височив величезний електродушник. Холодильник був забитий їжею, можна було би зараз щось приготувати, якби Гейдвіг мала до цього хист, але вона звикла переносити свої абстракції і

на їжу, тому в неї справді виходило дещо екстравагантне з вигляду, наприклад зелений слиз кольору шмаркль – це було щось овочеве, а щодо смаку... Виглядом кухні Гейдвіг була задоволена, хоча не розуміла, навіщо відводити стільки простору під харчоблок.

На другий поверх вели сходи. У коридорі було три двері. В одній з кімнат вже було розміщено гардероб від мадам Дізгайз – ті ж вішалки та сірі чохла на них. Оскільки у кімнаті більш нічого не було, Гейдвіг позіхнула з нудьги та пішла оглядати дві інші.

Найбільша з кімнат виявилася вітальнею. Для такого будинку теж занадто сучасною. Дисонувала з типом будівлі величезна плазмова панель з дистанційним керуванням, до якої було під'єднано акустику зі стандартом Dolby 7. На меблі Гейдвіг не звернула уваги, немов їй було байдуже до цього, бо, саме на її думку, це була звичайна філістерська халупа, що вбиває самий дух мистецтва.

Такої ж думки вона була і про спальню: усе банальненько. Постіль, дзеркало, шафа-купе, тумбочка... Правда, речі коштовні, з дерева, і стандартні. Без фантазії. Без особового погляду на життя. У ванну, що поєднувалася зі спальнею, Гейдвіг заглядати не стала.

– Мені тут жити? – у її голосі промайнули нотки вдаваної байдужості.

– Так, якщо не лякають співи ляльок, – посміхнувся Ікол.

– Та я тут з нудьги скопичусь! – не витримала Гейдвіг.

– Нудьга та твоя кар'єра – речі несумісні, – відповів Ікол. – Ти майструватимеш та продаватимеш, до тебе будуть заходити з наступного дня, і твоє перше завдання – це різдвяна лялька.

– Дурний Санта-Мразм та його пришепелуваті ельфи? – Гейдвіг сіла на постіль у чому була. – Ну, не вірю я у цю різдвяну маячню.

– Такої банальщини від тебе і не очікують. Зроби ляльку з самої себе, у такому вигляді, у якому ти зараз – запропонував Ікол. – Споримо, не зробиш?

Гейдвіг поблідла від люті. Та хто він такий і хто вона? Вона не зробить?

– А от і зроблю, і якщо виграю, з тебе... новий будинок без цієї занудистики!

– Що ти розумієш під занудистикою? – поцікавився Ікол, розвалившись у одязі на ліжку.

– Класику та норми ненавиджу.

Ікол розсміявся.

– Зроби-но мені криваву мері з мартіні, унікуму та солі.

Гейдвіг подивилася на нього так, немов Ікол спав на розум.

– Я знаю, як робити криваву мері, а твій рецепт – це казна що.

– Тоді, уяви людину, у якої замість носа нирки, замість очей – дзьоб какаду, а замість ніг – гілки з листям.

– І що то буде за мутант?..

– Не така вже ти й продвинута, якою себе вважаєш. Людина походить від колод, у яким було дано душі, і тому зробити з самої себе ляльку буде набагато легше, ніж тобі здається.

– Раз треба дотримуватися цих тупих стандартів, я буду, – відповіла Гейдвіг. – Але закарбуй назавжди у пам'яті, що з моїми витворами я буду виробляти те, що захочу, і цих дуреп, що у лавці я зараз викину на смітник.

Ікол зістрибнув з ліжка. Він дивився на неї зверху, як на мале шкідливе дівчисько, і після короткої паузи тихо промовив:

– Цього ти не зробиш, бо це товар, що треба реалізовувати. І потім, як там твоє ведмежа, якого ти повісила за шию, а потім розпоролася ножицями і вивернула усе начиння?

Гейдвіг нічого не розуміла.

– Ти збожеволів? От зараз я вже впевнилася, що ти – маніяк.

– Ні, – холодно відповів він. – У цій кімнаті є маніяк, але це не я. Скоро розумітимеш чому. Твоя поведінка, Гейдвіг мене дивує. Втратила голову з дурочів та радощів? Я зараз піду і повернуся через вісім діб разом з паном В. Не забувай про іспит і про скорі Різдво. Не прощатимусь.

– Пішов ти... – але двері швидко зачинилися і Гейдвіг не встигла доказати образи.

Через деякий час вона спустилася у крамницю і ще раз оглянула кімнату. Нічого особливого у ній не було, Ляльки мирно спочивали на полицях та у вітрині. Чому б не покращити настрій і почати продавати зараз? Але погода була такою, що жодна людина не забажає йти так далеко заради якоїсь ляльки. Щоб покращити настрій, Гейдвіг знайшла вкриту пилом табличку з написом «Відчинено», протерла її від пилу та повісила на двері так, щоб її можна було бачити з вулиці. Потім вона увімкнула світло.

Дивно, але чекати довелося недовго. Через якихось двадцять хвилин, коли вона відлучилася до майстерні, двері відчинилися, і мелодійний дзвінок сповістив її, що з'явився перший клієнт.

У крамниці з'явилася жінка середнього віку, обличчя якої нагадувало кремову троянду з торту. Зеленкуваті очі були такого неприродного кольору, що виникала думка про контактні лінзи. Пухкі губи нагадували пелюстки, накачані ботоксом, а щоки, які вкривали зморшки від шрамів багатьох невдалих пластичних втручань – підталий крем. Хода її, незважаючи на гладкість, була на диво прудкою. Попелясте волосся припорошене снігом, а хутряне манто від якого за милою несло нафталіном знало кращі часи. Поруч з нею рюмсала мала, років п'яти, у зимовому комбінезоні та плетеній шапочці, що сповзала на очі. Гейдвіг вийшла до них. Мала поглянула на неї – і розплакалася від жаху, а жінка – нуль уваги.

– Августо, як я рада тебе бачити. Що знову імідж змінила? Ця худорлявість тобі так пасує, так пасує, що я би з задоволенням помінялась з тобою місцями. Ти досі майструєш? Як твої нові дітки? Я бачу, що їх у тебе дуже багато, і я не знаю на чому зупинити погляд – такі вони чудові. Клара розрюмсалася, я вирішила її заспокоїти, звеліла їхати до тебе, але ти ж знаєш, який тут підйом... я така закехана, що ні пари з вуст, доречи хотілося б твого фірмового чаю з імбиром та потеребенити з тобою. Але такі клопоти, така морока, мені навіть нема чого тобі толком розповісти, бо завтра у мене прийом і я маю дещо купити. Щоб не осоромитися. А в тебе такий бездоганний смак, що я думаю, ти щось для мене підбереш по старій дружбі.

Гейдвіг не могла припинити цей словесний пронос. Нарешті, щоб не осоромитися, вона відповіла:

– Можу запропонувати Вам кави з кордіалом. Імбир закінчився.

Бабенція витріщила очі.

– Авгі, ти голос змінила? Тобі не личить такий сухий, та грубезний, тобі треба до фоніатора, щоб він оглянув твої голосові зв'язки та зайнявся їх лікуванням. А імідж пасує... Хто твій стиліст? Я хочу записатися до нього на консультацію. Хочу, щоб і мене так розмололи надвое, ти ж у нас Міллерз, тобто мірошникова дочка. Як у тій лічилці, де тебе там розмелюють. Ну, я її не любила. Такі слова дурні, ти ще у дитинстві плакала від них. До речі, як тобі мої нові ботекси? Я погарнішала?

– Так, – це єдине, що змогла відповісти Гейдвіг.

– Давай свою каву, кордіалу якомога більше, та міцніше, щоб міцним було і те і те, – скомандувала тітка. – Йдемо до тебе у кухню, там зручно, а тут навіть посидіти ніде.

Схопивши малу за руку, тітка потягла її до кухні. Гейдвіг тільки і залишилося, що плестися за нею, а коли вона наблизилася до кавомашини, тітка, яка встигла плюхнутися на стілець, залементувала як навіжена:

– Я люблю каву з кавоварко-турко-джезво-каструлі, а не із залізяччя. Знайди турку, постав на вогонь, потім чотири чайні ложки кориди-іалу, як я люблю. Та для малої зроби міцну з молоком, половину на половину, цукру не клади обом, додай коріандру, імбиру, кориці, солі, перцю, мускату, МАНКИ!!!!!!...

Від нескінченних вказівок у Гейдвіг почало паморочитися у голові, та запах кави було зіпсовано усіма цими прянощами, а сам напій – ще гірше від манної крупи. Вона не розуміла, як діставала посуд – два величезних кухля, які більш нагадували супові чашки, та лила у них

цю суміш. Собі вона бажала чогось кращого. Мала тільки-но понюхала напій, як не знайшла нічого кращого, ніж розплескати його по столу та підлозі.

– Моле, колаблики, туууууу!!!!!! – гукала вона. – Моле бам, колаблик гуууу, кухоль бум, кава плям!

Цей «плям» був доречним до ситуації.

І ще два таких «плям» – на білу сукню Гейдвіг.

Що ледве не вивело дівчину з рівноваги.

А мала тільки посміхалася зі своїх капостей та голосно реготіла від задоволення.

Бабенція тим часом замовкла, накачуючи себе кавово-манною сумішшю.

Нарешті, вона підвелася зі стільця, але чомусь після сеансу з манкокавою вона говорила дуже повільно, а мала тараторила, наче кулет, і разом у них виходило ось що:

– бум... Я придба... найшла моле... ю декілька... ля-ля-ля... тих сувені... риба пи... ок... кошти нева... риба-гуля, риба-сорока, риба-капа, риба-кава... ма ботекс фу... незначні для мене... бууууумба!... диткою... оплата неможлива, кра... вовк ням-ням-ням!!!!

При останніх словах обидві жінки кинулися відбирати у малої пакунок з кредитками, як вона вже запихала до свого рота та почала ними хрустити. Було вже запізно: мала зрозуміла, що речі виявилися неістівними та знову заlementувала так, що не врятували би навіть і затикачки для вух.

– Мала егоїстка! Чим я розплачуватимусь? – верещала бабенція, хапаючи малу за плечі і трясучи її так, з тендітного тіла ос-ось вилетить останній дух. – Я з тобою вдома розберусь, а з Авгі я знайду чим розрахуватися.

– Давайте пройдемо до салону і оберемо вам що-небудь, – запропонувала Гейдвіг, намагаючись тримати марку. – А розрахуватися ви знайдете чим.

Кремова троянда схопила малу на оберемок та потягла її з собою до крамниці. Далі бабенція почала уважно роздивлятися товар на полицях.

– Цю з Японських островів. Потім цих трьох з сімнадцятого століття, далі – ще пару з ретро... ага, ось: цей античний набір і трійку індіанців... потім що ще... треба пригадати. Пупси! Двадцять пупсів і не менш! Ця капосна потворко їм усім голови відрива та гризе. А... скільки я повинна?

Руки у Гейдвіг вже терпили від ваги обраного товару, а ноги, взуті в армійські черевики, почали боліти.

– Так скільки? — запитала бабенція.

– Дві сотні тисяч, – ледве вимовила Гейдвіг.

– БЕЗ ПРОБЛЕМ!!!!!!!!!!!! – рявкнула мала.

– Мамця **КРАЩЕ ЗНАЄ!!!!!!!!!!!!** – вигукнула троянда. – Одну картку ти не встигла розтрити. Даю картку, і пишу код. Гроші знімеш у диспензері.

– У чому?

– Ні у чому, а ДЕ! – не витримала мала. – У Б-А-Н-К-О-М-А-Т-І. Для ослів кажу.

– Пельку стули! Не вколю тобі ботексу у покарання! – не витрималася бабенція. – Будеш страхопудалом.

Це вирішило справу на користь троянди. Малій наче рота зашили.

– Авгі проведе нас до... цієї, як її там... авта. Пакувати не треба – зайве сміття. Усе до багажнику, малу свинючку теж, – вирішила троянда.

«Маячня та аніме!» – вирішила Гейдвіг, але пори усе вона була задоволена: клієнтка скупила третій товар та щедро розплатилася з нею.

– А все ж таки і справжню Авгі розмолоти, – мала не витрималася від останнього коментаря, коли бабенція зачиняла багажник.

Отже, сукню було зіпсовано, а на кухні панував хаос. Коли Гейдвіг у увійшла до неї, побідоносно тримаючи кредитку у руці, від гарного настрою навіть мокрого місця не залишилося. Та й було від чого. Шкоди виявилося набагато більше, ніж здавалося. Запах кави перетворився на запах мікстури, плями розтеклися по усій підлозі. Немиті кухлі чомусь вкрилися тріщинами, джезва проржавіла настільки, що при доторку вона розсипалася у крихти, а біла сукня знизу доверху перетворилася на брудну ганчірку. Гейдвіг це помітила у останню мить. Довелося йти до спальні та переодягатися у щось простіше – одну із суконь з салону. Скинувши взуття, Гейдвіг босоніж спустилася до кухні, знайшла цеберко, набрала води та додала туди миючого засобу. Потім кинула туди колишню білу сукню, почепила її на швабру і мочала мити підлогу. З роботою вона впоралася швидко. Далі – миття плити. Теж пішло мало часу. Кухлі довелося викинути, а щодо запаху – його неможливо було позбутися. Гейдвіг відчинила усі вікна та увімкнула душника. Не допомагало і це. Протираючи ганчіркою стіл, вона помітила, що бабенція залишила на його поверхні подряпини, мабуть, чесала нігті, як драна кішка. Сліди були тонкими, малопомітними, але Гейдвіг здалося – чи то розігралася її уява? – нібито вони склалися у літери. Напис був нечітким, але його можна було розібрати: знайоме слово *kuolema* та «тікай».

На це Гейдвіг не звернула жодної уваги. Вона вирішила відпочити біля плазми. Відкрила холодильник, дістала бляшанку з холодним пивом та пішла у вітальню нагорі. Вмостившись з ногами у кріслі вона увімкнула телек та почала клацати канали, по яким нічого не передавали, зокрема реклами. Раптом, після наступного натиску на кнопку, з екрану донісся голос ведучої.

– Остання новина кримінальної хроніки – жахливе вбивство домогосподарки у власній квартирі. За свідченнями сусідів, небіжчиця була буйна та хвора на хронічний алкоголізм і не мала жодного майна зокрема своєї нерухомості, з якої залишилася тільки однокімнатна квартира та невеличкий будинок на околиці міста. В момент повернення до квартири їй було роздроблено усе обличчя, що призвело до фатальних наслідків. Вбивці діяли непродумано, в стані наркотичного сп'яніння, тому зараз не можуть пригадати, яким засобом було вбито жінку. Злочинники були знайдені також у несвідомому стані і, судячи з того, що їх знайшли у квартирі потерпілої, саме вони були причетні до замаху на життя.

На екрані показували труп Гармидерши та спійманих на місці злочину вбивць – Мару та Дряпку. Гейдвіг набридло спостерігати кримінальну хроніку, і вона вимкнула телевізор. Спустившись, вона вирішила, що варто буде змінити табличку і зачинятися. Пора було відкривати нотатник. Щодо напису на столі у кухні, вона також вирішила забути про нього.

Простір для Гейдвіг сьогодні закінчився домом, тому вона повернулася до спальні, вмостила у крісло та розкрила нотатник, перегорнувши перший аркуш, в якому вже не було нових відомостей. Щодо наступних сторінок, то несподівано для себе Гейдвіг знайшла, що вони і списані дрібним почерком, але таким, який можна легко прочитати. Вона вирішила, що тут будуть інструкції з виготовлення ляльок, але перші слова, які вона свідомо прочитала були такими: «З двох колод, що лежали на березі моря, створено було перших ляльок – Амблу та Аскіля, жінку та чоловіка. Але вони змогли стати людьми тільки після того, як у них вдихнули життя».

– Маячня якась, а не день, – вирішила Гейдвіг. – Але слід читати далі.

«Майстер стане майстром тільки тоді, коли розділить себе з тим, що виготовив...»

– Старі дурні лекції з теорії мистецтв! – вигукнула вона обурено. – Що це за...

Але наступні слова змусили її уважно придивитися до змісту.

«... бо його створіння є кров'ю від крові, плот'ю від плоті, розумом від розуму, дух від духу свого творця, і є певна межа, яку майстер ніколи не повинен переступати, інакше через одержимість своїм створінням він і сам не помітить, як перетвориться на задумане ним. Творець може не помітити цю межу, тому єдине, чого він має остерігатися – це він сам».

– А це вже цікаво... Тільки би мої створіння були досконалими, і разом з ними вдосконалюватимусь і я сама, – прошепотіла Гейдвіг. – Цю штуkenцію треба уважно прочитати і вивчити напам'ять, бо хто зна: заберуть її у мене чи ні.

Далі малюнки супроводжувалися детальним описом, що куди під'єднувати, де що розташовано у майстерні і як усе треба робити, щоб досягти найкращого результату. Гейдвіг була поглинена нотатником – і просиділа з ним до глибокої ночі. Так вона і заснула у кріслі, в кімнаті з непогашеним світлом.

Без динаміків та гучномовців вона прокинулася близько опівдня, потягнулася, сидячи у кріслі, роздяглася та прийняла душ. Потім – похід на чисту кухню, гарячі грінки з сиром та овочами і кава з молоком. Після сніданку настрої у Гейдвіг значно покращилися і вона вирішила поближче ознайомитися з місцем, де розташовувалося її нове помешкання.

За вікном було зимно, йшов густий сніг. Тому варто було би подумати про одяг та дещо прикупити, тим більш, що у Гейдвіг на руках була кредитка з величезною сумою на рахунок. Світла сукня, поверх неї куртка, знову черевики-мілітарі, у кишені картка – і Гейдвіг вирушила на прогулянку по крамницях.

Ледве вона вийшла на майданчик, як їй одразу ж стало зимно. Сніг летів їй у обличчя та колов шкіру, вітер з ріки немов вирішив випробовувати її терпіння. Саме тому Гейдвіг вирішила знайти сходи на пагорб та оглянути верхнє місто.

Нарешті, остання сходинка угору – і шлях з ожеледдю залишився позаду. Тут, на відкритому просторі, який знаходився на недосяжній для річкового вітру висоті, сніг був теплим та пухнастим, але Гейдвіг не побачила жодного магазину – ані їжі, ані будь-яких інших товарів, бо у цій частині знаходилися виключно житлові будинки. Не побачивши нічого цікавого, щоб вдовольнити свої потреби, їй довелося повернутися на свій майданчик та пройти вздовж нього. Виявилось, що її будинок був єдиним, який продавав неістівні вироби, а усі інші – їх було п'ять – торгували усім необхідним. Гейдвіг вирішила зайти туди потім. Зараз вона йшла до сходів униз, якими учора спускалася троянда зі своєю малою.

Вона спустилася на набережну – снобську, як називали це місце у колі її друзів, і було за що. Ланка дорогих та фешенебельних butikів, ресторанів та барів була окрасою цієї набережної, і це було зроблено у китчеїв манері, яка випирала своїм животом із старого міста. Сьогодні набережна була пустою, бо дякуючи негоді нікому не хотілося покидати замські вілли, що розташовувалися купками на північних та західних окраїнах міста. Хоча вітрини і було освітлено, усе було налаштовано на вдавану привітність та ввічливість, тут царювала нудьга. Гейдвіг відчула себе самотньою, немов у вакуумі чи пустелі, бо вона була тією єдиною особою, що спустилася до ріки з її ворожим зимовим холодом. «І що у ньому знаходить Ікол?» – подумала вона, наближаючись до найближчого будинку жіночої моди. Їй зараз хотілося придбати щось буденне, а не ексклюзивне шмаття, у яке її одягали останнім часом.

Двері зі склопакету відчинилися беззвучно, і Гейдвіг увійшла у зал з рядами вішалок та одягу. Менеджер з'явився не одразу, змушуючи єдину клієнтку дочекатися де-небудь хвилин за десять, а коли з'явилася, то подивилася з презирством на Гейдвіг. Останню ледве не розібрав сміх, бо продавщиця дивилася на неї знизу угору.

– Вас вітає еслезивний салун дамської моди «Еслязів», – пропищало створіння, про ексклюзивність якого можна було судити завдяки двом рудим хвостикам на голові, які були скріплені шпильками, зухвало-поблажливим тоном та манерою вимовляти слово «ексклюзив» з наголосом на другому складі. – Ми обслуговуємо найкращі торговельні бренди, тренди та трейдмарки. У нас усе вищої якості – від натуральної бавовони до шкіри цнотливого арктичного кролика, знятої з нього після того, як він її залишив.

Гейдвіг ніколи не доводилося потрапляти до подібних місць. Проте, пригадуючи свій вчорашній досвід, вона вирішила діяти по-своєму.

– Це салУн? Тоді мені холодного махіто і гарячого глінтвейну.

У менеджера з продажу очі виповзли на лоба.

– Мухіто та Глівея до нас ще не надходили. Це нові дизайнери?

«Вона тупіше свого кроля з Антарктиди, – вирішила Гейдвіг. – Треба діяти інакше».

– Раз немає, то і я піду. Якщо цих брендів тут нема, мені тут робити нічого. Бажаю успіхів.

Цього разу тактику довелося змінити менеджериці. Вона заплигала навколо Гейдвіг, як собака перед кісткою, до якої неможливо дістатися. Клієнтка перемогла.

– Що ви бажаєте? У нас товари на усі розміри та самки, за різними ціновими категоріями, для споживачів різного достатку.

– Дякую, – сухо відповіла Гейдвіг. – Собі одяг я оберу сама.

За півгодини «салун» покинула впевнена у собі молода жінка, одягнена у якісні зимові речі. Вона посміхалася, бо сума, знята з картки, була незначною. Головнішим було те, що тут знайшлася сукня, подібна до тієї, що не так давно відправилася на той світ. Не такої якості, звісно, але кращого замітника годі було шукати. Гейдвіг ще раз окинула оком набережну. «Я тут оселилася і швидко наведу тут лад. Ненавиджу тупих віслючок».

Вона віднесла пакунки з одягом назад до майстерні і оглянувши холодильник зрозуміла, що їжі вистачить на завтра. Через день у камері можна було повісити по одній миші. Тому, поки є трохи вільного часу, запаси необхідно поповнити – як найшвидше. Гейдвіг знову зачинила майстерню і вирішила спочатку купити доброго м'яса, овочів та щось з бакалії.

Коли вона вже наближалася до виходу, їй здалося, що усі ляльки уважно спостерігають за кожним її рухом та дією. Це не могло не роздратовувати. Раптом одна з ляльок, одягнута в костюм ескімоски впала на підлогу і розлетілася багатьма порцеляновими дріб'язками. По підлозі почала розтікатися темно-червона рідина, а під одягом виявилися уламки кістяка – майже такого, як у нормальної людини. На ньому були розміщені різні клапті еластичного матеріалу, який мав нагадувати мускули, отже, ляльки наче б то були рухливі, але твердий панцир не давав їм такої можливості. Гейдвіг узяла одну з них. Цікавість змусила її відмовитися від їстівних планів та відкласти їх на завтра.

Ляльку вона віднесла до майстерні і поклала на стіл. Потім піднялася до себе, переодягнулася і узяла нотатника. Знову зійшла до майстерні та увімкнула світло. Лялька здавалася мертвою. Подібно людині, яка розбилася при падінні з висоти. Гейдвіг уважно роздивлялася цей витвір і ще раз їй спало на думку, що вона бачить перед собою зменшену людську копію. Гейдвіг доторкнулася пальцем до однієї з кістки – і вкололася. Ранки не було – подряпина, але на кістку впала крапля крові. Одразу Гейдвіг заліпила ранку антисептичним пластиром та продовжила роботу. Кістки у ляльці з'єднувалися невідомо як – ані болтів, ані гвинтиків, ані слідів клею та пазів. І що дивно, людський кістяк було скопійовано до дрібнішої деталі. Те ж саме було із внутрішностями – немов змальовані з підручника анатомії, але колір вони мали саме такий, як справжні. У голові Гейдвіг промайнула тривожна думка, що вона заразилася трунком, що буває у померлого, але вона швидко заспокоїлася. Усе, що вона бачить – штучне. Розпочату справу треба було довести до кінця, тому вона відшукала молоток та розкришила залишки порцелянової оболонки. Ножем вона зрізала еластичний матеріал та судини кровотоку, повністю оголила кістяк, який дивився на неї блакитними беззахисними очима. З цим недоліком Гейдвіг швидко розправилася – вирізала ножем та кудись кинула. Судячи зі звуку, вони потрапили до якогось пристрою під підлогою, немов у ємкість для м'яса у м'ясорубці. Але з пустих очниць повисли нитки. «Не вистачало ще мізки у черепі знайти, – подумала Гейдвіг. – Тут що: майстерня чи морг?» Але вона вирішила відкрити черепну коробку. Потилиця знялася легко, майже одним легким дотиком. І мізки, звісно, були на своєму місці – не тверді, а подібні до суфле.

«Досить на сьогодні навчання, – вирішила Гейдвіг. – Знати би з чого усе це робиться. Завтра, завтра, завтра. Розбиратимусь завтра».

Останки ляльки полетіли під стіл та знову кудись провалилися. Пристрій було завантажено, і Гейдвіг почула звук електром'ясорубки та тертя, немов у жорнах млину. Звуки пройшли поза увагою Гейдвіг.

Покінчивши з трупом порцелянової рабині лялькового раю, господарка крамниці піднялася угору. Цією порою темрява насувалася рано, зараз вечір різко змінювався ніччю, але торговельні квартали старого міста зачинялися пізно. Гейдвіг вимила руки і знову одяглася для походу по крамницях. Їй треба було розвіятися, і, щонайголовне, шопінг починав їй подобатися та перетворюватися на її власне друге Я. Одягнувши теплі речі, що вона придбала у цнотливого антарктичного кроля і знову озброївшись кредиткою, Гейдвіг покинула сої володіння, де вона почала відчувати себе богинею і попрямувала до овочевого – найдавшої крамниці від її будинку. Там вона затарилася морквою, капустою, картоплею, декількома лимонами та яблуками, базиліком і петрушкою, віднесла два пакети до себе, а потім – наступний магазин, м'ясний, де на неї чекали фунт шинки та свіжа баранина. Два французькі багети та три плюшки у пекаря, рахат-лукум до кави, десяток яєць... Врешті-решт, Гейдвіг забила холодильник на тиждень.

Залишалася тільки бакалія сусідньому домі, найстарішій будівлі на цьому майданчику. Чомусь Гейдвіг не хотіла йти туди, проте її щось змушувало і тягло до дому з червоної цегли, у якому не було натяку на вікно чи вітрину. На дерев'яних дверях кривими літерами було написано «Букалея», а під цим – напис дрібнішими: «Стукати. Завідчинено. Напис слів вивірено за словником школи. За памілки бити автора».

Після довгих вагань Гейдвіг нарешті взялася за бронзове кільце і постукала у двері. Чекати довелося хвилин п'ять, поки не заскрипів засув і рука не втягнула Гейдвіг у приміщення – на вигляд звичайна крамниця, але без електрики. У на полицях містився звичайний крам, яким торгують у бакалії, але усі товари були ретельно розсипані по глиняних банках з написами тим самим кривим почерком, що зробив напис на дверях. На стійці знаходилися терези – іржава річ з двома чашами, касовий апарат був також допотопним, бо треба було крутити ручку, щоб він працював, а за прилавком сиділа ще одна продавщиця. Стара чи ні – важко було сказати. Поверх одягу було накинуто крапчастий плед, у який вона куталась, бо у приміщенні було холодно. У такому світлі неможливо було розгледіти її обличчя, тільки волосся, чомусь завите у буклі, Белло наче сніг. Гейдвіг втратила дар речі від того, що ця жінка з такою силою затягнула її до свого магазину.

– Ну, так що будемо вибирати? Мій час – мої гроші, – прорипіла тітка, не припиняючи плетіння та клацаючи спицями. – Май на увазі, що я тут рахую час по хвилинам.

– Сіль, цукор, крупи – гречану та пшону, – каву та чай, – нарешті відповіла Гейдвіг.

– Візьми банку та постав на стійку, – проказала продавщиця. – Я тобі нічого давати не буду. Тут самообслуговування.

Гейдвіг довелося багато часу витратити на пошуки не обхідних банок та ставити їх по одній на прилавок. Поставивши останню банку вона запитала:

– Мені і самій важити?

– Терези не працюють, я продаю банками. Шість банок по сотні, отже шістсот, плюс послуги: за стук – десятка, за запрошення двадцять, за вилуплення на товар – тридцять, розмова №1 – сорок, самообслуговування – десять за хвилину, калькуляція – п'ятдесят, підбиття підсумку – сорок. Підсумок – тисяча.

– Я нарахувала тільки дев'ятьсот сорок.

– У тебе картка, я і так знаю. Готівкою зараз ніхто не користується, як у добрі старі часи. Я знімаю відсоток за користування терміналом. А безкоштовно моя тобі порада: я живу тут давно і знаю про сусідній будинок багато чого. Не стану тебе залякувати, тільки там ти далеко не перша і не остання. Куди вони пропадають я не знаю і не хочу знати. Якщо не пізно, кидай усе і тікай. Дивні туди ходять люди і дивні товари там купують. Не знаю, що там відбу-

вається, але справи там страшні. Хоча стіни тут товстезні, але голоси проникають крізь камінь і мені стає моторошно від них. Якщо дзвонитимеш до поліції, або ще кудись, хто тобі повірить? Божевільна, скажуть. А я багато чого бачила. Один раз дівчиськом у ту крамницю зазирнула. Знаєш, що тоді зі мною сталося? Краще не знати – міцніше спатимеш. Зараз давай сюди кредитку.

Гейдвіг простягнула дивній продавщиці пластикову картку. Та швидко здійснила платіж і повернула шматок пластику клієнтці. Залишивши «Букалею», Гейдвіг полегшено зітхнула, незважаючи на шість банок у руках. Вона дійшла до дому, сіла на сходи, обережно поставила банки на сніг, відімкнула двері, занесла товар до кімнати і потім увійшла сама. «Сама вона божевільна та дурна з бакалії, – подумала Гейдвіг. – Місце тут і справді дивне, але не дивніше від отого будинку у лісі. А клієнти мають гроші – то хай платять». Останню фразу вона повторювала уже вкотре, зараз скоріше для самозаспокоєння.

На кухні Гейдвіг розставила банки у шафі, заварила чаю. Проковтнувши гарячу суміш, вона вирішила піднятися до себе та ще раз переглянути нотатник. Тільки вона увійшла до крамниці, як подзвонили, і їй довелося відмикати двері, щоб впустити Ікола.

Він зайшов, окинув поглядом приміщення та задоволено посміхнувся.

– Бачу «Ляльковий рай» вже відкрився та розпочав роботу. Що ж для першого разу непогано, але ця клієнтка з невибагливих, тому радуйся, що легко її позбулася.

– Ти щось хотів мені сказати, Іколе? – зараз його присутність скоріш дратувала, ніж була приємною.

– По-перше, поздоровити з вдалою початковою обгородкою, а по-друге, – і він вдав, що незадоволений, – по-друге, наказано змінити твій імідж і вилучити картку на користь корпорації. Завтра отримаєш свою, матимеш половину прибутку. Звісно, з них відрахують те, що ти витратила сьогодні. Доречи, чому тратила так скромно? Твої статки зростатимуть, і ти будеш змушена витратити більше на себе улюблену.

– Мені приємні твої поздоровлення, – трошки сухо відповіла Гейдвіг, – але я зараз мушу ще раз переглянути нотатник. – Потрібно завтра практикуватися.

Ікол легко застрибнув на високий прилавок та сів, підперши голову лівою рукою. Його обличчя мало незадоволений вигляд, але неможливо було дивитися на нього без посмішки.

– Так ти мені не зробиш гарячої кави? – спитав він, розтягуючи слова. – З вершками?

– Ти слідував за мною? – поцікавилась Гейдвіг. – Де твої агенти, я їх не бачу, отже ти цей хід виграв, визнаю.

– Наглядачі за тобою є, але не там шукаєш, – розсміявся Ікол. – Про каву я серйозно.

– Тоді йдемо до кухні. Там і поговоримо.

– Краще тут. Я зручно вмотивувався і не хочу спускатися, – відповів Ікол.

Щоб прискорити процес, Гейдвіг приготувала напій у кавомашині, а вершки додала з балону, що знайшла у холодильнику, бо намагаючись додати звичайних вершків, вона ледве не відірвала трубку капучинатора. Каву Ікол проковтнув залпом, поставив філіжанку поруч з собою.

– Ти більш нічого не хочеш мені розповісти? – спитав він напівбайдужим тоном. – Про жорна.

Гейдвіг здивовано подивилася на нього.

– У твоїй майстерні є така штукенція – утилізатор зветься. Кидай у нього усе, що вважаєш за непотріб і він усе знищить. Знаходиться під підлогою, працює автоматично. Самій під стіл не раджу залазити. Що впало – те й пропало, як кажуть.

І посміхнувся їй, трохи вишкірюючи зуби.

– Картку, – промовив він і вигнув спину наче роздратований кіт.

Гейдвіг дістала шматок пластику з кишені штанів та демонстративно передала його Іколу. Той знову посміхнувся, задоволено, та сунув пластик до внутрішньої кишені темно-синього пальта.

– Так краще для тебе. Твою принесу через день, та будемо створювати тебе нову ще раз. Мені цікаво, як там маленька Августа. Чи їй не боліло, коли ти її скинула, потім так по-звірячому різала, а наостанок кинула до жорен?

Тон, з яким він це сказав, був сухим, але від нього Гейдвіг по-справжньому злякалася.

– Бачу, мої слова тебе вразили, але що з тобою? – весело розсміявся Ікол. – Це ж тільки бездушне нежива лялька, яку я жартома назвав Августою.

– Садюго, – пошепки видавила крізь зуби Гейдвіг.

– А від страху ти отримала задоволення, – Ікол продовжував приколюватися. Він схопив чашку та надяг собі на носа, забруднюючи його кавовою гущиною. – Уяви, лялечко, на якому зараз місці воно буде?

Гейдвіг нічого не сказала – тільки вихватила філіжанку, гримнула нею об підлогу і побігла до себе під регіт Ікола. Вичекавши, доки вона замкнеться у спальні, він піднявся нагору та розмістився у вітальні на софі, не перестаючи реготати та викрикувати різні дурниці. І так протягом ночі, заважаючи Гейдвіг спати і вивчати записи.

Крики припинилися незадовго до ранку і Гейдвіг поглинув глибокий сон, у якому вона нічого не бачила, а прокинутися її змусило поколювання неголеного підборіддя по її щоці. Вона раптово вскочила і побачила оголеного Ікола у своєму ліжку. Він лежав підперши голову лівою рукою, по якій розтріпалося його золотаве волосся і пошепки проказав:

– Що я такого в тобі знайшов? У мене були кращі за тебе.

Не встиг віг доказати, як у нього спочатку полетіла подушка, а потім – ваза з тумбочки.

– Ти як тут опинився? Ти трахав мене без презика? – верещала Гейдвіг на усю кімнату, лютіше від кішки. – Ти збочинець, ти божевільний, ти маніяк!

У відповідь Ікол тільки сміявся.

– Ті хоча і красивіші, зате тупі. А ти з норовом, кобилко, тому мені і до вподоби. Не вистає тільки подряпин від твоїх кігтиків, а так усе було чудово.

– Зараз будуть і кігті і подряпини! – звилла Гейдвіг та приготувалася кинутися на Ікола. Він встиг схопити її за руки, перегорнути на спину, та вискочити з ліжка.

– Навіжена якась, – процідив він крізь зуби, стягуючи простирadlo та обмотуючись ним. – Не було в нас нічого, а могло би, і до бісу усі ці устами корпорації.

Гейдвіг роздивлялася його могутню спину, поки він натягував на себе одяг, а потім запитала:

– Тоді про змову ти казав серйозно?

– Вважаєш мене за блазня? А я і є блазень у певному сенсі, – знову розсміявся Ікол. – Щодо заколоту – так, серйозно. І ти – важлива особа у моєму плані. Поки вивчай, як створювати товар, а я скажу, що і коли треба зробити, лялечко.

У цьому звертанні Гейдвіг щось не сподобалось, що саме вона не могла зрозуміти.

– Я приготую сніданок, – змінила вона тему розмови.

– Тільки не твою фірмову страву – зелену розмазню, яку ти звеш відварною капустою, – посміхнувся Ікол. – В тебе тільки кава виходить. Тому поснідаю в іншому місці.

У відповідь полетіла керамічна статуетка – і мимо, розкололася на шматки.

– Ти усі меблі переб'єш, – знову посміхнувся Ікол. – Що залишиш корпорації на спомин про себе?

– Не збираюся нічого залишати! Я візьму від неї усе, що зможу і більше, ніж зможу.

Ікол посміхнувся.

– Хай буде так. Візьмеш більше, ніж зможеш унести. Навіть своє минуле.

Нарешті він взувся, накинув пальто і, не кажучи ані слова, вийшов.

Подушка вдарилася о зачинені двері.

Гейдвіг була вимушена ставити усе на місце та прибирати уламки.

Потім – душ, сніданок, нотатник, відкриття крамниці, майстерня і жодного клієнта протягом дня.

Наступний день минув так само.

На третій день прийшов Ікол, поклав на прилавок картку і залишив Гейдвіг саму.

Усе повторювалося як одноманітний сон, який не припускав змін.

День дев'ятий Гейдвіг зустріла на кухні за столом і розкритим нотатником. Була шоста ранку, коли її немилосердно почав катувати звичайний будильник. Усі нейрони її мозку відгукнулися несамовитим гвалтом, який не можливо було вимкнути ніякою кнопкою. Вони хотіли пошматувати, підірвати її голову. Заспокійливі та знеболювальні не допомагали, клітини мозку виголосили слова тієї страхітливої лічилки, особливо виділяючи останній рядок, про який Гейдвіг зовсім забула:

Мері тане, як струмок сплива.

Летті вийшла – струм спалив до тла.

Августу з млину камінь розмолот,

А ким ти є, щоб надати кров?

– Досить! ПРИ-ПИ-НІТЬ! **ЗАМОВКНИИИИТЬ!!!!!!** – кричала Гейдвіг на усю кухню. Але мозок продовжував тортури. Їй здавалося, що це виголосили не ляльки, а хтось інший, і не багато, а чотири голоси, серед яких – її власний, що декламує останній рядок цієї маячні.

– ...а ким ти є, щоб *надати кров?* – лунало у її свідомості по наростаючий і не давало болю припинитися.

Усе скінчилося так саме раптово, як і почалося. Гейдвіг важко дихала, її чоло було у холодному поті. Вона чомусь лежала на столі, її руки були у темно-червоній рідині, майже схожу на кров. Її руки та ноги все ще било, немов від електричного струму. Чому – не пам'ятала. Слабкість минулася швидко. Гейдвіг спустилася зі столу, встала на ноги, та кинулася до мийки змивати рідину. Вода зробила свою справу. Далі Гейдвіг глибоко протерла стіл та полегшено зітхнула. Усе минулося. Нотатник не було пошкоджено. Але у голові нічого не залишилося.

Вона ледве заварила чаю та зробила сандвіч до нього. Їсти після такої події не хотілося. У животі було важко. Їжа підступала до горла, не бажаючи перетравлюватися, випитий чай плескався у шлунку і загрожував пропекти його стінки наскрізь. Почуття були загострено до болю, що зводив з розуму, змушував Гейдвіг балансувати між свідомістю та божевіллям. Невдалий рух – і чашка з залишками чаю впала на підлогу та напій розтікся, формуючи силует ляльки, контури якого нагадували Гейдвіг когось знайомого, але вона не могла зараз пригадати, кого саме.

Знову пішла у хід ганчірка, коли з відчинених дверей до неї донісся знайомий голос, що насвистував простенький, але разом з тим нав'язливий попсячний мотив. Ікол застав Гейдвіг у такому вигляді: на колінах, з брудною ганчіркою у руках, біду та тремтячу.

– Так-так, ось чим ми займаємося замість того, щоб нафарбуватись, привести себе до ладу та бути готовою, – сказав він, кепкуючи з вигляду Гейдвіг. – Ти забула, який сьогодні день?

Вона повільно розпрямила, і хоча голова досі йшла обертом, різко проїхалася по пиці Ікола брудною ганчіркою, з якої капав чай.

– Знаю, сьогодні іспит, але я не складу його у такому стані. Я не знаю, що зі мною відбувається, чому кожної ночі мені ввижаються різні страхіття. Поки не було жодного клієнта,

крім тієї намаханої парочки. А ці потвори на полицях... Я не можу на них спокійно дивитися. Вони лякають мене, доводять до тваринного страху...

– Тупі відмазки, – твердо відповів Ікол. – На твоє щастя, Працедавець В не зможе бути присутнім і доручив мені провести усю процедуру. Ще не відчинялася?

– Ні.

– Добре, бо сьогодні багато писатимеш. Нотатник я забираю, бо від цього часу тобі він більш ніколи не знадобиться.

Ікол підійшов до столу закрив нотатник і сховав у своєму шкіряному портфелі. Натомість він дістав велику теку, напхану папірцями так, що її неможливо було закрити. При одному погляді на цього монстра канцелярського виробництва Гейдвіг ледве не втратила свідомість, але Ікол відкинув теку, встиг упіймати свою підопічну та посадити її на стілець. Потім сунув у її руку олівець, дістав з теки перший аркуш, на якому була надрукована така форма:

Повне ім'я _____
Вік акцептанта _____
Стать _____ Ч/Ж _____
Досвід роботи:
Рік _____ Місце _____ Основні досягнення _____
Рік _____ Місце _____ Основні досягнення _____
Рік _____ Місце _____ Основні досягнення _____
Рік _____ Місце _____ Основні досягнення _____
Дата _____ Підпис апліканта _____
Інформація заповнюється друкованими літерами

Гейдвіг заповнила усе кривими друкованими літерами, тільки у графах розділу «Досвід роботи» поставила нулі. Ікол уважно продивився титульну сторінку, а потім поклав перед Гейдвіг усю теку. Вона повинна була обрати один з чотирьох варіантів, які пропонувалися до питання. Часу відводилося мало – 6 годин, а теку треба було заповнити усю. Завдання було тестовим, просто необхідно було обвести олівцем літеру вірної відповіді. При цьому допускався тільки один варіант. Гейдвіг майже не вчитувалася у поставлені завдання, які мали приблизно такі формулювання:

Секція А.

Розділ А-1

Підрозділ А-1-1.1.

Пропонується тестове завдання з метою перевірити ступінь концентрації вашої уваги з метою вирішення поставленої задачі у межах загальної професійної компетенції. Потрібно обвести олівцем літеру одного з варіанту відповідей, які пропонуються, що відповісти на запитання. Ви можете обрати тільки один варіант відповіді.

34. Для під'єднання реберних кісток до хребта використовується скоба № _____.

A. 4764387/7347u B. 3673g/37387—38a C. 458934984389-fuy484\4hf7u843 D. 743\vf84j48

35. Для створення викройки лівого рукава для жіночого костюму 2 ст. н.е. використовують ножиці _____ форми.

А. овальної В. кривої С. зигзагоподібної D. прямої

36. Гнучка гума для створення системи кровотоку знаходиться у шухляді №_____.

А. 464-е В. 4748-г С. 34637-І D. 0283-ґ

Нічого з цієї маячні Гейдвіг не розуміла. У нотатнику про номери нічого не було, тому вона обводила літери відповідей навмання, навіть не сподіваючись на вірну здогадку. На кожне запитання відводилася одна хвилина, а час було регламентовано шістьма годинами, а Ікол зайнявся грою на леп-топі, який захватив з собою і водночас слідкував за часом. Як йому вдавалося ще й за нею спостерігати, Гейдвіг не знала. Просто відчувала це.

Нарешті шість пустих годин скінчилися, Ікол сам закрив теку, поклав леп-топа до сумки і скомандував:

– Зараз йди нагору, одягайся, ми вирушаємо.

Гейдвіг не мала сил щось заперечувати. Вона покійно виконала його вимоги та через двадцять хвилин спустилася до стійки, де Ікол чекав на неї. Хотілося з'їсти коняку, випити пива – і нічого неможна з цим подіяти. Голод вимагав своє, проте Іколу було байдуже до цього.

– Готова? Це добре. Зараз ми їдемо на канал. Твою втомленість там швидко приборуть.

– Який канал? – Гейдвіг нічого не розуміла.

– Починаємо твою розкрутку. Сьогодні тільки перший етап, радій, що буде неважко для тебе. Будеш дивитися на мене і вчитися. Гайда до авта.

Він схопив її за руку і потягнув на вулицю. Нема сенсу опиратися, але ноги Гейдвіг немов зробилися ватними і не могли зробити ні кроку. Ікол сам зачинив дім і вмонтивав Гейдвіг на сидіння. У салоні вже були на гачках знайомі сірі чохли. Ікол кинув сумку і теку рядом з собою.

– Тести завезу після того, як опинишся вдома, зараза за планом – інтерв'ю.

– Жодного! – вигукнула Гейдвіг. – У моєму стані я не можу. Мені страшно, я відчуваю, як навколо щось відбувається...

– Відбувається тільки добре. Це твої страхи – не більш.

– Я вистрибну!!!!

Ікол знову посміхнувся тією чарівною посмішкою спокусника. Вистрибувати було вже пізно, бо авто мчало вулицями міста. Гейдвіг не бачила шляху, бо зімкнула очі від втоми і впала у стан, близький до запаморочення. У мозку лунало тільки kuolema, kuolema, kuolema... І нічого, тільки це слово. Їй було жарко від теплового одягу, в автівці топили, наче то був тропічний ліс або оранжерея. Нічого більш не було, крім темряви.

Запах нашатирю поступово вивів Гейдвіг з пустки і вона розкрила очі. Автівка вже зупинилася, двері було відчинено, і Ікол вже тримав пасажирку за руку, щоб допомогти їй вийти. Голова Гейдвіг паморочилася, хоча не так сильно. Хитаючись, вона зробила перший крок. Підтримуючи її, Ікол повів її у приміщення телецентру – велелюдного, гамірного місця, від якого одразу голова розболілася. Гейдвіг зблідла та сіла на перше сидіння, яке побачила. Ще трохи і вона зовсім зімліє, і навіть друга спроба підбадьорити її нашатирем не допоможе. Ікол тим часом дістав комунікатор і вже кудись телефонував, навіть не звертаючи на неї уваги. Він посміхався та з кимсь розмовляв, навіть шуткував у такій ситуації. До його слів Гейдвіг не дослуховувалась. Їй заважали навколишній гамір і наростаючий головний біль, який змушував її знову чути те слово, яке чомусь закарбовувалось у мозку широкими товстими літерами

...k...u...o...l...e...m... a...

UOLEMA – гострим ле
OLEMA – зом но
LEMA – жа би
EMA – ло її
MA – суть
A

Голка під шкірою. Металева. Щось перетікає до її тіла. Неважливо що. Відчуття повертаються, kuolema зникає. У голові яснішає. Зараз вона, напевно, у грим-вбиральній. Бо перед очима на стіні дзеркало. Вона лежала на тахті, чомусь бігали навколо неї, нічого не хотілося. Хоча стояв день, кімнату було освітлено м'яким світлом ртутних ламп. Залишалася вона зараз тільки у сукні, верхній одяг було знято та повішено до шафи.

– А ви вже опритомніли? Препарат мав подіяти не дуже скоро, але це добре. Зараз – до дзеркала і починаємо, – заверещала гримерка. – Роздягайтеся, зараз треба приймати ванни.

Гримувальниця відчинила двері поруч з вікном – і за ними можна було побачити звичайну джакузі, вінця якої було обставлено склянками з оліями, маслами, скрабами, гелями... Гейдвіг трошки покисла у контрастній ванні з морською сіллю та хвоєю, а потім гримувальниця наказала їй лягти на кушетку. На спину полилася холодна олія, яку втирали у тіло рухи досвідченої масажистки. Масаж заспокоював, навіював дрімоту. Потім була перерва на декілька хвилин, щоб олія всмокталася у шкіру. Поверхню було підготовлено. Легкі, чуттєві дотики, що лоскочуть... холодний дотик фарби, що лягає на шкіру візерунками... ароматні палички, що наповнюють гримерку димом, від якого у голові постають картини – дивні та мінливі, немов породжені легкістю буття, яка стає панівною у відчуттях та змісті, перетікає з ілюзії у реальність та охоплює твій розум, немов наслідки ковтка абсенту... Довіра, довіра і ще раз довіра до дотиків пензля, що малюють на тілі примхливі та екзотичні рослинні мережива, що сплітаються у неповторні спіралі... рослини з зірок, зірок життя...

Потім перерва на півгодини. Тепло кімнати було змінено на прохолоду моря, яка освіжала і шкіру, і почуття, і загальний стан. Десять хвилин – і Гейдвіг було запропоновано зайняти табурет з м'яким сидінням, після чого роботу над нею було поновлено. Далі почався вибір суконь, з яких зупинилися на стилізовану під шістнадцяте століття – чорну з червоним, що мала нагадувати іспанський стиль, але, на відміну від свого історичного прототипу виріз на спині був таким, щоб не закривати малюнків на тілі Гейдвіг. Коли з вибором закінчили, голову Гейдвіг увінчала руда перука, яку мала би носити Єлизавета Англійська після нападу віспи, і тільки потім дівчину одягли у сукню, яка суттєво обтяжила її та не давала можливостей вільно дихати завдяки туго перетягнутій талії. Після того, як ноги виявилися взутими у дещо споріднене зі сталевими сандалями, до сукні причепили довгий шлейф.

Підтримуючи спідницю, Гейдвіг йшла малими шагами по коридорам телецентру, ледве встигаючи за гримувальницею, яка швидко пересувалася на величезних та тонких шпильках. Нарешті студія №666. Приміщення було темним, тільки силуети апаратури можна було розгледіти, а були вони темніше від загального присмерку. Гримерка провела Гейдвіг у кінець студії, допомогла піднятися по сходах та провела її у протилежний кінець язика і наказала їй чекати за завісою. Більше жодних інструкцій не було. Гейдвіг нічого не чула, вона немов знаходилася у вакуумі після того, як її залишили одну у темряві.

Завіса впала так раптово, що оголила яскраве світло і Гейдвіг засліпила на мить та прикрила очі рукою.

– Зустрічайте гостю студії. Таємнича та загадкова Мрцана! – вигукнув жіночий голос.

Гейдвіг нічого не розуміла. Яка Мрцана? Але окрім неї на язиці нікого не було, тому, вона підняла спідницю та незугарно, плутаючись у шлейфі, згорбившись, немов під гнітом якогось тягара, пішла підмостками. Очі поступово зивкали до світла, але не настільки, щоб вчасно

побачити сходи. Гейдвіг не втрималася на ногах – і покотилася униз під загальні оплески. Вона встала, озирнулася по сторонам і побачила таку картину. Студія була невеликим приміщенням, яскраво освітленим, з проводами знімальної апаратури на підлозі. Перед нею розташовувалися трибуни з глядачами, які не припиняли оплески, бо напис «Аплодувати» на суфлері ще не було вимкнено. Ліворуч від неї височило широке крісло, а праворуч за низьким столиком у кріслі поменше розвалилася тітка-богомол – така ж суха та кістлява, як це створіння у хітиновій оболонці. Доповнювало імідж ведучої відсутність волосся на голові, кричущий макіяж та громадині окуляри, що нагадували комашині очі. Вузкий зелений костюм отруйного кольору та довгі мослясті ноги закуті у вузькі туфлі з довгими гострими носами та на височенних каблуках. Тітка-богомол відкашлялася та прокуреним голосом пробасила:

– Шановна Мрцано, займіть ваше місце і я ознайомлю вас з правилами гри.

Гейдвіг шукала очами Ікола, але його ніде не було, хоча і обіцяв бути з нею. Вона вместилися у кріслі, але сукня змусила її зайняти тільки край, бо інакше корсет загрожував розтрощити її хребет. Між тим ведуча безупинно тараштала:

– Ви повинні за секунду відреагувати на моє запитання, яким провокаційним воно би не було, ви не маєте часу на власні забаганки та висловлювання думок, бо час відповіді також обмежено двадцятьма секундами. Кожне пропущене питання – це штрафний бал, який віддалятиме вас від такої маленької дрібнички як картка з рахунком на суму, що дорівнює двом мільйонам. Мрцано, ви готові?

Гейдвіг нічого не залишилося, як відповісти:

– Готова.

– І ми починаємо прямо зараз! – крикнула ведуча, рев якої потонув у шалених оплесках. Коли вони стихли, дама-богомол почала: – Коли ви закінчили факультет дизайну?

– Два роки тому, – збрехала Гейдвіг.

– ВІРНО! Наступне питання: ви народилися у родині службовців. Батько – клерк у банку, а мати – домогосподарка?

– Так, – знову відповіла Гейдвіг, бо більш нічого не могла вигадати.

– І це... ПРАВДА!!!!!! – відригнула ведуча, та так несамовито, що переревіла шалені оплески публіки. – Ще одне: ваше перше кохання, Мрцано, відбулося дуже рано, ви закохалися у вчителя математики?

– Ні, такого не було, – обличчя Гейдвіг почервоніло від гніву. – Мій хлопець виявився імпотентом, у нього не вставало на...

– Мене це не обходить, бо знову у ціль! Ви курите драп чи марівонну?

– Ні, п'ю діжками абсент з мартіні, – відцуралася Гейдвіг.

– Ваша перша і свідома спроба самогубства була у віці чотирьох років?

– Я спробувала у три.

– Коли вас вдарила у першому класі вилка по голові указкою, що ви зробили?

– Відібрала знаряддя приниження та встромила їй в око.

– Поліція одразу заарештувала вас?

– Так, але я тоді прикинулася несповна розуму. Я була неповнолітньою, але знала, що робити. Я не бажала скінути у буцегарні.

– Вас гвалтував батько?

– Скоріш, я би зробила це, – з подивом для себе відповіла Гейдвіг.

– Отже, ви, Мрцано, послідовниця тоталітарної секти?

– Так, – несвідомо відповіла Гейдвіг, – ми там багато чого робимо.

– І навіть такий екстравагантний одяг?

– Я дизайнер і сама можу пошити собі будь-що на відміну від дурепи, що веде цю божевільню у прямому етері, – вигукнула Гейдвіг. – Ти дістала мене, ембіцилко! – крикнула вона богомолу у жіночій оболонці.

– Останнє питання туру: ти – лезбі?

На це відповідь була миттєвою: Гейдвіг накинулася на богомолку, повалила її і почала дряпати самовпевнене обличчя телеведучої. Та оглушила студію криками болю і почала відбиватися від нападниці ногами, що їй не дуже допомогло, бо сукня, у якій Гейдвіг випустили до студії виявилася пружною, немов батут і богомолка вдало наносила удари сама собі під гучні оплески. Нарешті Гейдвіг втомилася. Вона спітніла від бійки і не звертала уваги на гострий біль, що спричиняв корсет: перемога була за нею. Підвелася і богомолку, що ледве трималася на ногах.

– Ви дивитеся шоу «Звільни гнів», – ледве прошепотіла вона, затискуючи долонею роздряпану щоку, з котрої текла кров. – Переможниця дня – Мрцана, яка отримує картку з грошима від V Інкорпорейтед. Подався нею, сучко! З вами у прямому етері була ведуча Рот. До наступного дня.

Останнім акордом цього безглуздя був виїзд величезної картонної картки, що імітувала звичайну пластикову кредитку. Гейдвіг сперлася на неї, бо вже не було сил стояти. А на екранах глядачі могли побачити бігучій рядок, де було вказано назву «Ляльковий рай» і як туди дістатися.

Натовп розійшовся, богомолка у шкандибала зі студії і ніхто їй не допоміг. Гейдвіг залишилася одна у напівтемному приміщенні, де почало згасати світло. Їй теж було необхідно покинути студію та повернутися до грим-вбиральні, але почуття гніву душило її: усе було вигадкою, її життя, про яке вона зараз молола нісенітницю, це шоу, ці оплески... Гейдвіг розуміла, що її підставили. Також розуміла, що за це їй нічого не буде. Її змусили так себе поводити на публіці і, можливо, як там ця дурка казала у прямому етері... Отже її зараз бачили у ящику. А як її тут назвали? Якесь ім'я незрозуміле – начебто Мрана чи Мзана... До цього їй діла не було. До гримерки вона дійшла сама. Двері виявилися зачиненими на ключ. Гейдвіг обперлася об стіну та сіла навколішки. Так погано їй ще ніколи не було.

Дотик, то був його дотик. Холод, який перетворюється у тепло, і навпаки. Навіть не підіймаючи очей, Гейдвіг розуміла, що прийшов Ікол. Він вклав їй у долонь лівої руки вже не символічну, а справжню платіжну картку.

– Підводься, – почав він. – Зараз пора святкувати твою перемогу. Рейтинг каналу та цього шоу злетів до небес, тій дуреці за це платять великі гроші за підставу її обличчя під твої кігтики. Ти отримала дуже велику суму для тебе, але незначну для корпорації. Я щойно від пана В. Він задоволений твоїми тестами і твоїми новітніми успіхами. Ти прийнята до штату корпорації, а зараз скажи: ти запам'ятала, що зараз верзла з екрану?

Гейдвіг стверджувально кивнула.

– Таку маячню важко не запам'ятати.

– От і чудово, відтепер це твоя офіційна біографія і твоє нове ім'я для оточуючих – Мрцана. Будеш іноземкою, на такі імена публіка падка. Зараз до «La Loup Blanc» чи до іншого закладу?

– Я зараз втомилася і хочу спати, дійсно хочу. Ресторанів я сьогодні не витримаю, – з розпачем відповіла Гейдвіг.

– Ти забуваєш важливу річ, – посміхнувся Ікол. – Ти сьогодні переможниця, а перемогу – кожному з твоїх, навіть найдрібнішу та незначну – треба відсвяткувати. Не хочеш «La Loup Blanc», окей. Я знаю багато чудових місць, куди можна відправитися зараз. Там твоя втома зникне швидко і ти забудеш про свої жахи. Тим більш, що у гніві ти страшна, а у розпачі та втомі – ще більш спокуслива, я про це тобі казав? Щось з голови вилетіло. Усе через ці кляті справи – ані хвилини на особисте...

Гейдвіг зрозуміла, що від чергового ресторану їй не відмовитися. Ікол допоміг їй встати з підлоги, а його цілунок у губи цього разу був довгим, але відчуття були такими ж, як і від його дотику.

– Ікол, хто ти є насправді? – прошепотіла Гейдвіг. – Я не розумію цього і не хочу. Ти є і... У відповідь він тільки приклав свій вказівний палець до її вуст.

– Ти знаєш достатньо, більшого тобі і не потрібно знати – жартома відповів він на запитання Гейдвіг і знову змінив тему розмови: – Зараз заїдемо до тебе. Я вже вирішив, куди йдемо сьогодні, але у цій сукні від мадам Дізгайз тебе туди не пустять. Що таке хизування на публіці знаєш?

– Ні – послідувала коротка відповідь.

– От і добре, сьогодні буде твій перший вихід. Ми ще встигнемо встигнемо змінити тебе на щось більш класичне, бо туди, нажаль, пускають тільки у класичному вбранні. Я хочу, щоб ти дечого повчилася та водночас сповна насолодилася смаком перемоги, тому твоя втома недоречна.

Цьому доводу Гейдвіг нічого не могла протиставити. Вона тільки дала задовільну відповідь і покинула студію у такому вигляді, в якому була на телезйомках – і це унеможливило їй комфортний проїзд в автівці, бо сидіти вона повинна була, немов проковтнувши жердину – і не одну – та ще й спідниця була майже у неї на голові, що сковувало її руки, адже тканина огорнула тіло як металеве липке павутиння. Муки нерухомого стану закінчилися тільки тоді, коли приїхали до сходів на набережній. За годину поїздки тіло Гейдвіг оніміло так, що їй неможливо було видряпати з салону, і навіть Іколові знадобилося хвилин п'ятнадцять, щоб витягнути страшну спідницю. Закінчилося усе випаданням Гейдвіг на бруківку, вкриту льодом, при цьому сукня чомусь спрацювала як матрац. Ікол допоміг їй підвестися і відвів до «Лялькового раю». Коли відімкнули двері і увійшли до крамниці, Гейдвіг знайшла ножиці та перерізала шнури корсету. Сукня непомітно сослизнула з її розписаного тіла оголяючи його природну шкіру.

– А зараз – митися, – почувла вона наказ Ікола. – Щось є у холодильнику?

І, не чикаючи на відповідь, він скерував свою ходу до кухні. Гейдвіг тільки пожала плечима і пішла нагору. Звідти вона побачила велику корзину з тими великими білими квітами, назви яких вона не могла зараз пригадати, але які постійно дратували її. Мабуть, їй здалося це дивним, але мить тому ніяких квітів у лавці не було. Часу на здогадки теж, тому вона швидко побігла до ванни. Яким навіженим не був би Ікол, але він подобався їй усе більше. Навіть шум води вона сприймала за його голос, а її дотики – за його пестоці. Фарба була нестійкою, і миттєво вода стала темною. Далі пішов у хід гель для душі, потім скраб для тіла з ароматом конвалії. Конвалії... Ті квіти теж нагадували конвалії, не лілеї, а саме конвалії. Велетенські, а не дрібні тендітні квіточки, які разом з приємними дотиками пробудили неприємні, давно приховані спогади. Конвалії. Квіти дитинства. Так пахли ті кляті парфуми. Потім – біль та сльози і перекривлений рот. Кого? Гейдвіг вже не могла згадати. Але запах конвалії пробудив ці гіркі пригадування. Самі спогади залишилися десь далеко-далеко, там звідки їх неможливо визволити та й навіщо, коли зараз їй так добре. Гейдвіг вирішила не звертати уваги. Конвалії то конвалії. Минуле ніколи не повертається і не воскресає... адже така в нього куолета. Слово глухо, плавно, завмираючи, прошепестіло водою, що стікає до каналізації. І це заспокоювало Гейдвіг, знімало останню втому від важкого дня. Зараз їй бажалося тільки одного – свята переможниці. Тому, накинувши халат, вона босоніж побігла до кухні, звідки доносився запах тільки-но приготовлених страв. Поспішаючи, вона заділа рукою кошик з букетом конвалій і він впав, розбившись на кришталеві друзки, серед яких Гейдвіг знайшла конверт. Відкрила. Там виявився пін-код до її картки та конверт менший за розміром, від якого йшов цей аромат... конвалій... У тому другому конверті була листівка з написом:

My dearest Mrzana,

I do appreciate thy performance and hope to see your further success supported by the team of our Corporation. Please, do not deny my humble present to thee for a good start of making your progress in being creative, extravagant and pragmatic at the same time. Ikol's duty is to guide thee in the very beginning of thy career, but he has much more obligations to fulfill; that is why after the first serious sale of thy product he will leave thee and let thee unbind your imagination.

I suppose you love the odour of the lilies-of-the valley since I find it so suitable to your both bold and tender way to do things.

Sincerely yours,

Mr. V.

Гейдвіг ще раз уважно продивилася листа, але нічого крім того каліграфічного почерку у лілових чорнилах вона не побачила. Змісту вона, звісно, не розуміла. «Треба буде показати Іколу», – вирішила вона. Обережно переступаючи через друзки, вона врешті-решт дісталася майстерні і спокійно увійшла у кухню, де побачила Ікола, який щось перегортав у пательні. Їстівне та смачне, судячи з пахощів.

Намагаючись скерувати увагу Ікола на себе, Гейдвіг по-дитячому прорюмсала:

– Я тільки-но знайшла для себе листа від незнайомця.

– Угу.

– Я не можу його зрозуміти...

– Ага.

– ... і тільки що розбила його букет для мене...

– То й класно.

– RRRR!

Ікол не звертав на неї уваги. Він продовжував щось помішувати у пательні. Через хвилину він зняв її з вогню та поклав на тарілки ростбіфи з цибулею та тертим сиром.

– Що за цидулку тобі прислали? – поцікавився він.

Гейдвіг передала йому листівку.

– Ти знаєш, що листівки краще читати після їжі? Невідомо, що вони місять у собі, – відповів Ікол.

– А я зараз хочу дізнатися про що там, будь ласка, Іколе.

Ікол проглянув листа.

– Чому він називає тебе Мрцаною? Напевно, дивився те шоу. І чого йому треба? – він пробіг листа до кінця, а потім спитав Гейдвіг: – Ти справді розбила його конвалії?

– Так, не навмисно.

– Мені доведеться перекласти, що Він пише. «Дорогоцінна Мрцано! Я високо оцінюю Ваші дії і сподіваюся побачити Ваш подальший успіх, якого Ви досягнете з допомогою команди корпорації. Прошу не відмовлятися від мого скромного дарунка за пристойний початок Вашого розвитку як творчої, екстравагантної і водночас прагматичної особи. В обов'язки Ікола входить допомагати Вам на початку Вашої кар'єри, але він має виконувати багато інших обов'язків; тому, після першого великого продажу Вашого продукту він залишить Вас і це дозволить Вам звільнити Вашу уяву. Сподіваюсь, Ви любите аромат конвалій, бо нахожжу його відповідним Вашій здібності бути сміливою і тендітною у рішенні справ. Щиро Ваш, пан В». Треба босу надати письмову відповідь завтра, я надиктую, що писати, – сказав Ікол. – Про те, що розбила його квіти, не згадуй. А зараз приступимо до обіду?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.